

MESTNA OBČINA KRANJ

Župan

Slovenski trg 1, 4000 Kranj

- T: 04 237 31 01
- F: 04 237 31 06
- E: mok@kranj.si
- S: www.Kranj.si

3.A.

SVET MESTNE OBČINE KRANJ

Številka: 900-1/2015-3-41/23

Datum: 09.11.2016

Zadeva: Predlog prerezporeditve sredstev

Na podlagi pravnomočne sodbe Okrožnega sodišča v Kranju opr. št. I Pg 844/2010 z dne 28.11.2015, v zvezi s sodbo Višjega sodišča v Ljubljani, opr. št. I Cpg 195/20164 z dne 28.09.2016, je Mestna občina Kranj dolžna samostojnemu podjetniku Jožef Senčar s.p. plačati:

- znesek 62.559,91 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 12.11.2010 dalje, ki na dan 25.11.2016 znašajo 32.184,44 EUR;
- znesek 7.178,54 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 12.03.2011 dalje, ki na dan 25.11.2016 znašajo 3.480,65 EUR;
- znesek 4.598,73 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 13.11.2016 dalje, ki na dan 25.11.2016 znašajo 12,06 EUR

Skupno tako dolg na dan 25.11.2016 znaša 110.014,33 EUR.

Skladno z 10. odstavkom 5. člena Odloka o proračunu Mestne občine Kranj za leto 2016, o prerezporeditvah, ki presegajo pravice župana, odloča Svet MO Kranj. Glede na navedeno v nadaljevanju predlagamo prerezporeditev sredstev za namen plačila obveznosti po pravnomočni sodbi Okrožnega sodišča v Kranju opr. št. I Pg 844/2010 z dne 28.11.2015, v zvezi s sodbo Višjega sodišča v Ljubljani, opr. št. I Cpg 195/20164 z dne 28.09.2016, in sicer iz NRP 40600172 Komunalna infrastruktura Gorki II. faza, PNRP40600028 Nadgradnja CČN neupravičen del,

- PP 221001 Investicijsko vzdrževanje in gradnja občinskih cest, PKT 420401 Novogradnje, sredstva v višini 97.852,00 EUR, ker se varnostni nasip v letošnjem letu ne bo izvedel zaradi usklajevanj s Savskimi elektrarnami in Direkcijo RS za vode, zato sredstva ostajajo ter
- PP 231005 Ravnanje z odpadno vodo, PKT 420401 Novogradnje, sredstva v višini 12.163,00 EUR, ker protihrupna ograja v neposredni bližini CČN Kranj letos ne bo izvedena v celoti zaradi sodnega postopka, zato sredstva ostajajo.

Skupni znesek prerezporejenih sredstev bi tako znašal 110.015,00 EUR in se razporedi na postavko 101401 Premoženjskopravne zadeve konto 402799 Druge odškodnine in kazni.

Svetu Mestne občine Kranj predlagamo, da sprejme naslednji:

SKLEP:

V proračunu Mestne občine Kranj za leto 2016 se na postavko 101401 Premoženjskopravne zadeve konto 402799 Druge odškodnine in kazni za leto 2016 prerezporedijo sredstva v skupni višini 110.015,00 EUR kot sledi:

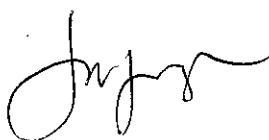
-iz NRP 40600172 Komunalna infrastruktura Gorki II. faza, PNRP40600028 Nadgradnja CČN neupravičen del,

- PP 221001 Investicijsko vzdrževanje in gradnja občinskih cest, PKT 420401 Novogradnje, sredstva v višini 97.852,00 EUR ter
- PP 231005 Ravnanje z odpadno vodo, PKT 420401 Novogradnje, sredstva v višini 12.163,00 EUR.

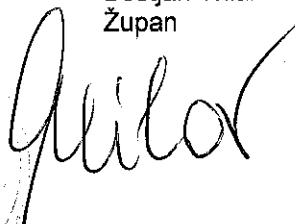
Pripravila:
Živa Okorn, univ. dipl. prav.
Podsekretar-Občinski pravobranilec

Mateja Koprivec, univ.dipl.prav.
vodja Urada za splošne zadeve

Boštjan Trilar
Župan

Priloga:

- sodba Višjega sodišča v Ljubljani, opr. št. I Cpg 195/2016 z dne 28.09.2016
- sodba Okrožnega sodišča v Kranju opr. št. I Pg 844/2010 z dne 16.09.2015

Poslano:

- Svet Mestne občine Kranj
- Arhiv – tu

PREPIS

I Pg 844/2010

REPUBLIKA SLOVENIJA
OKROŽNO SODIŠČE V KRANJU

MESTNA OBČINA
KRANJ

Prejeto 29.10.2015			
Sig. znak	Št. zadeve	Vred.	Prit.
4120			

7160/2015

SODBA
V IMENU LJUDSTVA
IN
SKLEP

Okrožno sodišče v Kranju je po okrožnem sodniku Aleksandru Urankarju,

v gospodarskem sporu tožeče stranke: **JOŽEF SENČAR, s.p., Poklukarjeva ulica 3, Ljubljana**, ki jo zastopa mag. Barbara Fatur Žontar, odvetnica v Ljubljani, zoper toženo stranko: **MESTNA OBČINA KRANJ, Slovenski trg 1, Kranj**,

zaradi plačila 70.918,82 EUR s pripadki,

po dne 28. novembra 2013, 20. januarja 2014 in 27. februarja 2014 oziroma po dne 16. septembra 2015 v navzočnosti obeh pravnih strank zaradi spremembe razpravljajočega sodnika (znova) opravljeni javni glavni obravnavi,

istega dne,

ODLOČILO:

- I. Dopusti se sprememba tožbe z dne 12.3.2011.
- II. Ugotovi se, da je tožeča stranka (ob dodatni konkretizaciji tožbenega zahtevka z dne 17.9.2013) tožbo v delu, ki se nanaša na plačilo 1.241,09 EUR s pripadki, umaknila in se v tem delu postopek ustavi.
- III. Tožena stranka je dolžna plačati tožeči stranki v roku 15 dni 62.559,91 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 12.11.2010 dalje in 7.178,54 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 12.3.2011 dalje.
- IV. Presežni tožbeni zahtevek se zavrne.
- V. Tožena stranka mora tožeči stranki povrniti pravdne stroške v višini 4.598,73 EUR v roku 15 dni, v primeru zamude z zakonskimi zamudnimi obrestmi od poteka roka za prostovoljno izpolnitev dalje do plačila le-teh.

OBRAZLOŽITEV:

1. Tožeča stranka (tožnik) je 12.11.2010 vložila tožbo, s katero je od tožene stranke (toženke) zahtevala plačilo 62.559,91 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi (ZZO) od 14.3.2008 dalje in ZZO od zneska 52.129,18 EUR od 18.3.2008 dalje do plačila. V tožbi je tožnik navajal, da je s toženko v letih 2007 in 2008 sodeloval na projektu Grad Kieselstein kompleks. V letu 2007 je toženki izdelal in predal dokument identifikacije investicijskega projekta, idejno zasnovo po pogodbi in dodatna dela na idejni zasnovi, ki so vključevala le spremembo idejne zasnove zaradi povečanega obsega kvadrature. Vsa navedena dela je toženka plačala in niso predmet te tožbe. Poslovno sodelovanje se je nadaljevalo tudi konec leta 2007 in v letu 2008. Tožnik je v sklopu tega sodelovanja sodeloval na sestankih koordinacije, na izrecno zahtevo toženke je posredoval idejno zasnovo v digitalni obliki (IDZ), pripravil 3D prezentacijo, izdelal 2 plakata za potrebe prezentacije oziroma obveščanja javnosti, pridobival za toženko projektne pogoje in opravil plačilo projektnih pogojev, začel z izrisom obstoječega stanja Lovskega dvorca in gradu Kieselstein ter načrtom arhitekture za Lovski dvorec, Pristava, Kieselstein. Toženka mu za opravljeno delo kljub naročilu ni plačala. Tožnik je upravičen do prejema nadomestila oziroma običajnega plačila za opravljeno delo. Toženki je na podlagi njene zahteve v e-sporočilu 12.11.2007 poslal idejno zasnovo v digitalni

obliki, čeprav ni bilo dogovora, da je le-ta zajeta v ceni po pogodbi, katere predmet je bila izdelava idejne zasnove. Pred posredovanjem je toženki jasno obrazložil, da bo potrebno dodatno plačilo. S posredovanjem projektant izgubi projekt izvedenih del, saj ga lahko naročnik ali kdo drug sam izdela. Tožnik je upravičen do običajnega nadomestila. Skladno s takrat veljavnim cenikom Zbornice za arhitekturo in prostor Slovenije (ZAPS) se predaja elektronske verzije zaračuna v višini 5% od vrednosti idejne zasnove, kar z DDV znaša v predmetni zadevi 4.797,60 EUR. Toženka je naročila ustno v nadaljnjem sodelovanju izdelavo obstoječega stanja dvorca in gradu ter načrta arhitekture za dvorec. Pisna pogodba ni bila sklenjena zaradi kratkega roka izvedbe projekta in vložitve prijave za pridobitev evropskih sredstev. Tožnik je začel z izdelavo naročenih del, in sicer je izris obstoječega stanja izdelal do 25%, načrt arhitekture pa do 65%, ko se je toženka prenehala odzivati na pozive za ureditev razmerja. Od toženke je prejel po skoraj enem mesecu od pričetka del osnutek koncepta dogovora za izvedbo naročenih del, ki je vseboval zahtevo za izdajo bančne garancije v višini 0,5 MIO EUR, čeprav je bil celoten projekt vreden 0,25 MIO EUR. Toženka je ob pomisleku tožnika glede višine garancije slednjega še isti dan obvestila, da je pogodbo sklenila z drugim projektantom. Ta je projekte izdelal na podlagi idejne zasnove tožnika, čeprav tožnik na toženko ni prenesel potrebnih avtorskih pravic. Zaradi ustnega naročila toženke, s katerim se je tožnik strinjal, je bila pogodba veljavno sklenjena. Pravdni stranki sta se še dogovarjali za pisni zapis dogovora. Tožnik od toženke ne zahteva zmanjšane običajnega plačila, ampak vtožuje plačilo za dejansko izvedeno delo. Skladno s takrat veljavnim cenikom ZAPS se navedeno zaračuna z DDV v višini 14.536,80 EUR in 28.346,40 EUR. Izvedba del je razvidna tudi iz priponke k e-sporočilu tožnika, ki je bil poslan toženki (Urošu Korenčanu) 13.3.2008 in iz e-sporočila toženke tožniku z dne 10.3.2008. Tožnik je po izrecni zahtevi toženke izdelal tudi 3D prezentacijo iz razloga nazornega prikaza predstavitve Komisiji EU, ki si je lokacijo v marcu 2008 ogledala. Toženka je prezentacijo, ki je prikazana na plakatih, pri predstavitvi uporabila in jo ima zato v posesti. Po ceniku ZAPS je običajno plačilo za izdelavo dveh plakatov v dimenziji 0,75x1,2 metra za potrebe obveščanja javnosti in prezentacije 3.240,00 EUR z DDV. Tožnik je pridobival tudi projektne pogoje, kar mu je bilo izrecno naročeno (zapisnik 6.2.2008). Pripravil je pisne vloge za sedem pristojnih soglasodajalcev skupaj s prilogami glede na zahteve posamičnih soglasodajalcev. Z njimi je vzpostavil stik v smislu razlage projektne dokumentacije in glede eventualnih zahtevanih dopolnitev. Strošek storitve običajno znaša 0,08% vrednosti investicije in znaša 4.500,00 EUR. Tožnik prilaga kopije potrdil o oddaji pisnih vlog kot dokaz, da mu je bilo to naročeno. Vtožuje tudi plačilo stroškov za projektne pogoje, in sicer po računih Komunale Kranj z dne 13.3.2008 in 20.2.2008 v skupni višini 87,72 EUR (2 x po 43,86 EUR), ki jih je plačal. Prav tako je sodeloval na sestankih koordinacije na podlagi odredbe župana, s katero je bil uvrščen v projektno skupino projekta. Prisotnost na teh sestankih glede na delo

koordinacije ne spada v obseg dela dogovorjenega pri idejni zasnovi, ampak je od nje popolnoma samostojno in neodvisno delo. Po določbah Obligacijskega zakonika (OZ) je upravičen do običajnega plačila za prisotnost na enajstih sestankih koordinacije, kar je izračunano po ceniku ZAPS, in do nastalih stroškov (kilometrine in cestnine) v skupni višini 4.827,46 EUR. Vtožuje tudi ZZO za zamudo pri plačilu računov, in sicer od 18.3.2008 od zneska 52.129,18 EUR in od računov izdanih v letu 2007 v skupnem znesku 63,93 EUR.

2. V odgovoru na tožbo je toženka izpostavila, da tožbenemu zahtevku nasprotuje v celoti po temelju in po višini. Priložena pogodba z dne 25.10.2007 ne more biti dokazilo za tožnikove trditve. Dela na podlagi pogodbe so bila tožniku izplačana. Z e-verzijo IDZ toženka ne razpolaga, ker ji je tožnik ni predal. E-pošiljke so imele za priloge skenirane skice posameznih idejnih rešitev, ki so bili očitno namenjeni usklajevanju pred oddajo končne verzije idejne zasnove. Priloge e-sporočila 11.12.2007 so v formatu jpg in pdf, medtem ko je na naslovni strani prve (nezaključene) idejne zasnove naveden termin izvedbe december 2007. Idejna zasnova 11.12.2007 tako še ni mogla biti izdelana in tudi ne pomeni formatov, ki jih ni možno obdelovati. Absurdna je navedba o oškodovanju s predajo e-verzije IDZ, saj se projekt izvedenih del primerja s PGD projektom in ne z IDZ. Navedbe tožnika bi pomenile kršitev zakonodaje na področju javnega naročanja. V javni upravi ustnih naročil ne poznamo in toženka odločno zavrača trditve, da je tožnik prejel naročilo za pripravo projektne dokumentacije za gradnjo (PGD - tožnik govori o načrtu arhitekture). Tožnik je bil res angažiran po pogodbi z dne 25.10.2007 k izdelavi idejne zasnove in obenem je res tekel razpisni postopek na Službi vlade za lokalno samoupravo in regionalni razvoj (SVLR) za odobritev evropskega financiranja investicije obnove kompleksa Kieselstein. Drži, da je sodeloval pri pripravi Dokumenta identifikacije investicijskega projekta (DIIP), a je SVLR vlogo zavrgel. Toženka je uspela s ponovno vlogo, ki ni vsebovala dela tožnika. Tožnik je z izvedbo obveznosti po pogodbi zamujal in dopolnjeval IDZ še v začetku leta 2008. Skrajni pogodbeni rok je bil 30.10.2007. Zaključni račun za opravljena dela v zvezi z IDZ mu je bil tako izstavljen 13.3.2008. Toženka v zvezi z zamudo ni vztrajala na pogodbenih določilih o tem, ampak je pristala, da se zaradi dinamike priprave projekta priznajo tožniku dodatna dela v smislu dopolnjevanja dokumentacije, in je zamudo oziroma dodatna dela tudi dodatno naročila in plačala. Potrebno je oporekati trditvi o ustnem naročilu februarja oziroma marca 2008 za izdelavo PGD, saj je toženka 18.1.2008 prejela sklep, s katerim se ji je odobrilo sofinanciranje evropskega sklada za regionalni razvoj v višini skoraj 3 MIO EUR. V tem času je tožnik še vedno izdeloval IDZ. Sklep je bil že izdan in je jasno, da toženka ni bila v časovni stiski zaradi prijave na razpis, ki ga omenja tožnik. Izris obstoječega stanja in načrt ni bil potreben za prijavo. Podlaga oddaji naročila PGD in PZI dokumentacije je idejna zasnova in izdelana projektna naloga, zato bi bilo naročilo pred tem neizvedljivo. Tožnik je delo na

idejni zasnovi dokončno zaključil šele konec februarja 2008. Sodeloval je kot eden izmed pomembnih izvajalcev dokumentacije in s tem poznavalcev projekta v delovni skupni za pripravo in izvedbo operacije, ki je koordinirala aktivnosti na projektu. Glede na znanje je bilo to samoumevno in tudi tožniku se ni zdelo sporno. Obveznost sodelovanja na koordinacijah in sestankih izhaja tudi iz pogodbe, kjer je kor zadnja alineja v tretjem odstavku prvega člena navedena obveznost „potrebnih aktivnosti v zvezi z vodenjem projekta“. Delovno skupino so sestavljali poznavalci projekta, več strokovnjakov, svetovalec s področja inženiringa, več sodelavcev in uslužbenci toženke, ki pokrivajo posamična področja vpletena v pripravo. Delovna skupina je obravnavala večkrat tudi nadaljnje faze priprave gradbene dokumentacije. V časovnici zapisnika, ki ga prilaga tožnik, je bilo predvideno, da se pripravi razpis za PGD in PZI dokumentacijo do 28.2.2008, izbor izvajalca pa je bil načrtovan do 30.4.2008. Vse navedeno izpodbija navedbe tožnika o naročilu dela na PGD dokumentaciji. Tožnik je bil zadnjič prisoten na zasedanju 20.2.2008. Toženka ga je takrat večkrat pozivala k oddaji dokumentacije, ki jo je posedoval (statične in geodetske študije, starejša projektna dokumentacija), in k oddaji zaključene dokumentacije PZI. Tak poziv je tudi e-sporočilo z dne 10.3.2008. Ni se odzval, ampak je odgovoril z e-sporočilom 13.3.2008. Ta vsebuje specifikacijo stroškov dela, ki jih toženka ni nikdar naročila - za izdelavo PGD dokumentacije. Toženki ni bila nikdar vrnjena dokumentacija, zato je morala nekaj študij naročiti ponovno. Tožniku so bili povrnjeni vsi stroški v zvezi s pogodbenimi obveznostmi. Toženka je bila do tožnika več kot korektna, saj je tolerirala zamudo in dodatno naročilo ter nikoli ni terjala škode zaradi nevrnjene dokumentacije. Toženka 3D prezentacije ne poseduje. Ob pregledu IDZ in fotografij plakatov na katerih je sporna 3D predstavitev je bilo ugotovljeno, da gre praktično za identične skice, ki so v idejni zasnovi, posameznim (dvema) je bil dodan le še dodaten barvni sloj (maska na strehi in fasadi). Ne gre za izdelavo 3D prezentacije, ampak za modifikacijo izdelanih in plačanih skic, ki jo je v ustreznem programu mogoče doseči z nekaj ukazi z računalniško miško. Po zapisniku je bil za pridobivanje projektnih pogojev zadolžen tožnik, a iz njega ni razvidno, da bi bila zadolžitev sprejeta in še manj, da naj bi se realizirala. Tožnik toženke ni obvestil, da smatra, da zadolžitev presega pogodbene obveznosti in da zanjo zahteva dodatno plačilo. Na tem mestu toženka ponovno opozarja na izpostavljenost alinejo pogodbe. Očitno je februarja 2008 tožnika vodilo mnenje, da sodi pridobivanje pogojev na podlagi IDZ med zadolžitve, ki izhajajo iz pogodbe. Njegove obveznosti, ki izhajajo iz pogodbe, v tistem trenutku še niso bile izpolnjene. Končna verzija IDZ je bila prejeta v prvih dneh marca 2008, pogodba pa izrecno določa, da v primeru, da naročnik projekte ne potrdi, se izvajalec zaveže projekte popraviti in dostaviti naročniku kot nove projekte. Obenem obstoji heterogeno stanje glede vlagatelja vloge za izdajo pogojev, kar je povezano z odstopom tožnika od sodelovanja. Tožnik ni nikdar obvestil o stanju te zadolžitve in je morala toženka vloge vlagati sama, kar

dokazuje projektna dokumentacija (sestavni del izdanega gradbenega dovoljenja), v kateri je izrecno navedeno kdo je vlagatelj v imenu investitorja. Le za Elektro in komunalo (voda) je vlagatelj tožnik. Dvoje pogojev je prispelo na naslov toženke na podlagi tožnikove vloge, za ostale pa so morali poskrbeti drugače, saj so očitno prispeli na naslov tožnika, ki jih ni predal. Od tožnika toženka kljub pozivu ni prejela niti izročene dokumentacije (glej zgoraj), saj razpolaga s praznim primopredajnim zapisnikom, ki je bil pripravljen za dogovorjeno srečanje 11.3.2008, katerega se tožnik ni udeležil in ni vrnil dokumentacije. Projekt je zato utrpel časovne zamike in škodo. Odredba župana o imenovanju projektne skupine je bila res zadolžitev, ki izhaja iz zapisnikov, a ni bila realizirana. Podlage v odredbi župana torej ni, obenem pa toženka izpostavlja omenjeno alinejo pogodbe. Toženka si ne predstavlja kako bi lahko usklajevanje idejne zasnove do potrditve potekalo brez projektanta idejne zasnove. Glede ZZO, ki naj bi tekle od 18.3.2008 velja navesti, da je toženka skrbnik javnih sredstev, da nenaročenih in neprejetih del ne more in ne sme plačevati, ker bi bilo to v neskladju z zakonodajo.

3. V prvi pripravljalni vlogi in razširitvi tožbenega zahtevka je tožnik dodal, da je toženka vsekakor prakticirala ustna naročila še pred podpisom pogodbe za IDZ. Izdelava je bila naročena s strani toženke ustno že konec avgusta 2007, tožnik pa je IDZ v celoti izdelal že 24.9.2007, kar je več kot en mesec pred podpisom pogodbe. Trditev je razvidna iz e-sporočil s prilogami z dne 14.9. in 24.9.2007, ki so bila poslana vodji projekta s strani toženke Urošu Korenčanu. Enako ustno naročilo je toženka prakticirala tudi ob naročilu PGD, PZI projektne dokumentacije. Ker je bila po istem sistemu realizirana idejna zasnova, je tožnik zaupal toženki, da bo do podpisa pogodbe po že delno opravljenem delu tudi dejansko prišlo, a je toženka nenadoma svojo odločitev spremenila. Iz prilog e-sporočil 14.9., 24.9., 9.10., 6.11., 12.11.2007... je razviden prejem e-verzije idejne zasnove. V mesecu decembru je tožnik na sestankih koordinacije predajal toženi načrte tudi na zgoščenkah. IDZ je bila dokončana že 24.9.2007 in so pripombe toženke, da 12.11.2007 še ni bila izdelana brezpredmetne. Drži, da so bile po tem datumu izvedene manjše spremembe in dopolnitve, a je iz primerjave končne verzije in verzije v dwg formatu predane 24.9.2007 razvidno, da so spremembe in dopolnitve zanemarljive. Načrti v predani e-obliki so bili vsekakor uporabni. Uporabni so bili tudi načrti obstoječega stanja, ki so bili poslani istega dne, saj je novi projektant, s katerim je bila podpisana pogodba za izdelavo PGD, PZI projektne dokumentacije, imel že izdelane vse relevantne podloge obstoječega stanja. Toženka je načrte prejela v formatu jpg, pdf in dwg. V prvih dveh formatih so bili načrti posredovani po navodilu Uroša Korenčana, saj toženka ni razpolagala z ustreznim računalniškim programom za odpiranje dwg datotek. Kljub temu je splošno znano dejstvo, da so na internetu brezplačno dosegljivi programi, s katerimi se enostavno konvertirajo datoteke in je torej iz poslanih jpg in pdf formatov enostavno možno pridobiti dwg datoteke, ki so 100% uporabne za

nadaljnjo obdelavo. Trditev, da je bil tožnik s predajo e-verzije oškodovan, drži. Idejna zasnova je vsebovala posnetek obstoječega stanja v celoti, idejne rešitve funkcionalnosti, programskih in oblikovnih rešitev. Kot takšna je predstavljala kvalitetno osnovo za izdelavo PGD in PZI dokumentacije. Med IDZ in PGD kot tudi PZI dokumentacijo ter izvedenim delom ni bilo večjih odstopanj. Posledično to pomeni, da so bile podloge oziroma načrti predani v sklopu PZI uporabni za vse segmente projektne dokumentacije. Tudi za PID dokumentacijo. Na enak način kot izdelava IDZ (ustno) je bila tožniku naročena tudi izdelava PGD, PZI dokumentacije. Dogovor je bil, da tožnik takoj po zaključku IDZ v sredini decembra 2007 prične z izdelavo PGD, PZI dokumentacije. Tožnik je izdelano IDZ prezentiral na sestanku 12.12.2007 (dopis 4.12.2007, v katerem toženka tožnika obvešča, da bo 12.12.2007 izveden pregled dokumentacije). Iz zapisnika sestanka 19.12.2007 je razvidna realizirana zadolžitev tožnika za izdelavo IDZ. S tem datumom je bila torej zaključena obveznost tožnika po pogodbi in naročilnici za izvedbo dodatnih del iz naslova IDZ. Prakticiranje ustnih naročil je razvidno tudi iz tega, da je tožnik toženki 1.12.2007 poslal ponudbo za dodatna dela, za dodatnih 2.144,00 metrov površin. Toženka je naročilnico izdala 14.12.2007 in jo je tožnik prejel šele po dokončanju idejne zasnove, ki je ta dela že vključevala. Iz zapisnikov po 19.12.2007 izhaja, da se je redno udeleževal sestankov skupine, čeprav je dela po pogodbi in naročilnici že končal 19.12.2007. Razlog udeležbe je bilo ustno naročilo za izdelavo PGD, PZI projekta, umestitev v delovno skupino za izdelavo projektne naloge (obligacija izhaja iz zapisnika 9.1.2008) in umestitev v ožjo delovno skupino po sklepu župana (obligacija izhaja iz zapisnikov z dne 6.2.2008 in 11.2.2008). Tožnik razširja svoj tožbeni zahtevek za strokovna opravila na podlagi navedenih zapisnikov. Gre za strokovna opravila konzultacij, ki so trajala dva meseca in so zahtevala visoko strokovnost ter praktično vsakodnevne aktivnosti na projektu v obsegu cca. 2 uri na dan. 80 ur po 100 EUR plus 20% DDV znaša 9.600,00 EUR. Urna postavka je skladna s cenikom ZAPS, katere član je tožnik, in sicer 100,00 EUR za konzultantske storitve. Kritika v zvezi z izdelavo DIIP je nekorektna in ni predmet tožbe. Takratni razpis je bil popolna novost. Po zahtevi za dopolnitev je želel sam dopolniti DIIP, a je toženka predlagala, da to izvede Altus d.o.o. in da se tožnik posveti samemu projektu in Altus d.o.o. nudi podporo. Dopolnitev vloge je formalno res naredil Altus d.o.o., a ob močni in korektni podpori tožnika. Tožnik za podporo ni dobil nobenega plačila. Če je toženka naprej sodelovala s tožnikom, je bila vsekakor zadovoljna z njegovim delom. Tudi sicer ni bilo nobenih pripomb na opravljeno delo, prav tako pa so bili računi za izdelavo DIIP in IDZ z dodatnimi deli v sklopu IDZ v celoti plačani. Tožnik zavrača navedbe v zvezi s kakršnokoli zamudo z IDZ. K delu je pristopil resno in odgovorno ter na podlagi ustnih naročil. Pogodba in naročilnica za dodatna dela sta bili izstavljeni, ko je bila večina del že opravljena. Iz zapisnikov je jasno razvidno, da je bila IDZ z dodatnimi deli zaključena že konec novembra 2007. Tožnik je že 27.11.2007 izstavil končni račun za oboje, a ga je

Toženka zavrnila, ker je bila vrednost del višja kot v osnovni pogodbi, čeprav je priznalo dejstvo, da je toženka zamujala z izdajo naročilnice za dodatna dela, ki so že bila delno opravljena do izdaje računa. Od tožnika je zahtevala, da izstavi le račun za dela po osnovni pogodbi, dodatna dela pa naj bi bila zaračunana šele po izdaji naročilnice. Naročilnica je bila izdana 14.12.2007, tožnik pa jo je prejel 19.12.2007. Toženka mu je prosila, če bi ta račun izstavil v začetku marca 2008, saj naj bi bila nezmožna plačati račun v obdobju prvih treh mesecev 2008 zaradi rebalansa proračuna. Tožnik ji je ustregel in račun izdal 13.3.2008, kar je cca. 3,5 mesecev po končanju dela. Ne gre za zamudo pri izdelavi IDZ. Toženka je ustno naročila izdelavo PGD, PZI dokumentacije. Po pričetku z deli naj bi izvedla tudi razpis za javno naročilo, katerega naj bi se prijavil tudi tožnik. Če bi na razpisu uspel, bi z delom nadaljeval, če pa ne, bi projekt nadaljeval drug projektant, toženka pa je tožniku obljubila, da bo v tem primeru dobil povrnjene vse stroške v obsegu dela, ki bo do takrat opravljeno. V zapisnikih z dne 6., 11. in 20.2.2008 je omenjen razpis z dne 21.8.2008, je tožnik presenečeno ugotovil, da mu je toženka že posredovala koncept pogodbe za izdelavo navedene dokumentacije, a z zahtevano bančno garancijo kot je navedeno zgoraj in ki jo je bilo nemogoče pridobiti. Ko jo je tožnik obvestil, da ne more pridobiti tako visoke garancije, se je v trenutku odločila za prekinitev sodelovanja. Iskala je razlog za prekinitev sodelovanja, saj se je očitno že odločila za sodelovanje z drugim projektantom. Nato je samo še obvestila tožnika, da je 11.3.2008 organiziran sestanek zaradi „pregleda še naknadno narejenih del s strani tožnika in dogovora o ceni stroška in plačilu“. Do sestanka žal ni prišlo, v telefonskem pogovoru je bilo dogovorjeno, da v roku dveh dni tožnik posreduje spisek dodatnih že opravljenih del na projektu. 13.3.2008 je tožnik specifikacijo poslal in ob tem zahteval podpis pogodbe ali izdajo naročilnice. Po tem se toženka ni več oglašala na telefonske klice in je prekinila vsakršno komunikacijo s tožnikom. Toženka se je odpovedala javnemu razpisu za izdelavo PGD, PZI dokumentacije. Storitve plačila je z darilno pogodbo prevzela družba Hypo leasing, saj je imela toženka do nje terjatve. Na ta način je bila oškodovana toženka, saj ni bilo razpisa in je pridobila slabo ponudbo za izvedbo del, ki bi morala biti v obliki javnega naročila objavljena celo v uradnem listu EU. Oškodovana je bila tudi družba Hypo leasing, saj je zapiranje odprtih terjatev z darilnimi pogodbami nezakonito. Obveza po omenjeni alineji pogodbe „potrebnih aktivnostih v zvezi z vodenjem projekta“ obstaja le za obseg idejne zasnove, ki je bila dokončana konec novembra 2007. Vse ostale aktivnosti so plačljive storitve. To velja tudi po etičnem kodeksu ZAPS. Plakati so bili naročeni po zapisniku 20.2.2008. Tožnik dostavlja plakate, a poudarja, da sta imela plakata za toženko bistveno boljši tisk in sta bila obojestransko plastificirana, saj sta bila na javnem odprtem mestu. 3D prezentacija, ki jo je dostavila toženka ni prava, saj gre za 2D sliko fasade. Tožnik dostavlja 3D prezentacijo, ki predstavlja izsek iz dela plakatov, kjer je 3D prezentacija tudi prikazana. Toženka je priložila fotografijo iz katere je jasno razvidno, da je razpolagala s plakati. Temelj tožbenega zahtevka

glede obojega ni sporen. Pridobivanje projektnih pogojev ni bilo zajeto s pogodbo in naročilnico. Obveza je prvič zavedena v zapisniku 6.2.2008, in sicer da zanje zaprosi (in ne da jih pridobi) tožnik. Najprej je toženka zaprosila Lokainvest (Barbiča), ker pa aktivnosti niso stekle, je 6.2.2008 zaprosila tožnika. Storitev je bila naročena in tožnik jo je realiziral ter je upravičen do plačila. V dopisu z dne 22.9.2010 toženka celo priznava določena dela (plakat, udeležba na sestankih, zaprosilo za projektne pogoje,...).

4. Toženka je v prvi pripravljalni vlogi navedla, da ne privoli v spremembo tožbe, saj bi bila le-ta škodljiva za toženko in ne pomeni nič novega, česar tožnik ne bi mogel navajati že ob vložitvi tožbe. Toženka nasprotuje vsem navedbam tožnika v celoti. Tožnik za svoje trditve ne predloži materialnih dokazov. Prilaga le izpiske iz e-pošte, iz katerih ni in ne more biti nedvoumno razvidno, kaj je bilo toženki posredovano in ali ji je bilo sploh kaj posredovano. Ne prilaga dokazov, da je toženka potrdila prejem, „ter predvsem popolnost in pravilnost ter ustreznost domnevno predloženih dokumentov“. Zakon o javnih financah (ZJF) v členih od 50. do 54. določa temelj in način prevzemanja obveznosti toženke. Temelj nastanka obveznosti je pogodba ali naročilnica. Ustnih naročil zakon ne predvideva. Toženka storitev in blaga ne naroča ustno, ampak le po veljavni zakonodaji. V konkretnem primeru je dela, ki so bila v celoti plačana, naročila le s pogodbo in naročilnico. Toženka dela naroča tudi pod pogojem, da ima v ta namen predhodno zagotovljena finančna sredstva v veljavnem proračunu. Le v takem primeru lahko obratno tožnik zahteva plačilo. Tega bi se moral in mogel zavedati v skladu z načelom „ignorantia iuris nocet“. Tožnik bi moral v primeru, če bi toženka poskušala karkoli naročiti ustno, to delo zavrniti. Če je kakšna dela opravil brez predhodno podpisane pogodbe oziroma izdane naročilnice, bi se moral zavedati, da zanje toženki ne bo mogel izstaviti veljavnega računa, ki bi ga lahko skladno z zakonodajo toženka plačala. Hypo leasing je 21.12.2007 toženki izdal pismo o nameri, na podlagi katerega nepreklicno izjavlja in se zavezuje, da bo do skupne višine 0,5 MIO EUR na podlagi predhodno sklenjenih pogodb brez pravice do udeležbe pri projektu sofinanciral izgradnjo javnih objektov po izbiri toženke, pri čemer se toženka odpove uveljavljanju predkupne pravice za nepremičnino (op. gre za gozd, specificiran v navedbah toženke) in vsem tožbenim zahtevkom glede nepremičnine. Na podlagi tega pisma sta Hypo leasing in toženka 29.2.2008 sklenili pogodbo, s katero sta se dogovorili glede realizacije zaveze Hypo leasing, in sicer, da bo Hypo leasing toženki izročil (med drugim) projektno dokumentacijo PGD, PZI,... za (med drugimi) sporni kompleks. Dolžan je bil izvršiti čim več postavk do zgoraj navedene vrednosti, in sicer izročiti projekte v štirih materialnih izvodih in enem e-izvodu najkasneje do 15.4.2008. Hypo leasing je pogodbo za izdelavo projektne dokumentacije sklenil s Puz d.o.o. 15.5.2008. Toženka je nadalje z Loka inženiring d.o.o. 24.6.2008 sklenila pogodbo za svetovalni inženiring na spornem kompleksu. V nobeni izmed navedenih

pogodb ni omenjeno nikakršno sodelovanje s tožnikom oziroma kakršnakoli obveznost tožnika glede sodelovanja. Zato je povsem neresnična trditev, da so se določeni izvajalci obračali na tožnika in dela opravljali na podlagi njegovih predlog ter podobno.

5. Tožnik je v drugi pripravljalni vlogi (op. ob dejstvu, da je nastopal z novo pooblaščenko) podrobno in sistematično specificiral vse vtoževane postavke. Navajal je, da je sprememba dopustna, da gre po njegovem mnenju za privilegirano spremembo tožbe (na podlagi zapisnikov, ki jih je pridobil po vložitvi tožbe) in da tudi sicer sodišču predlaga, da spremembo dopusti. Tožnik je na podlagi ustnega naročila prevzel izdelavo IDZ v tlorisni površini 2.440 m². 27.9.2007 je toženki posredoval ponudbo, ki jo je le-ta sprejela. Na tej podlagi je bila pogodba z dne 25.10.2007 podpisana šele 27.10.2007, čeprav je tožnik po ustnem naročilu z deli pričel že prej (za lokacijsko informacijo je zaprosil že 21.8.2007). V ponudbeni ceni so zajeti štirje izvodi projektne dokumentacije. Ponudba ni zajemala izdelave katerekoli druge sestavine projektne dokumentacije. IDZ je tožnik izdelal in ga izročil toženki kot izhaja iz e-sporočil s prilogami z dne 14.9.2007 in 24.9.2007. 27.11.2007 je toženki v zvezi z IDZ po pogodbi izdal račun. Toženka je IDZ prejela v celoti, izdelavi ni ugovarjala in je dela v celoti plačala 31.12.2007. Izdelava IDZ v celoti in izročitev je razvidna tudi iz zapisnikov koordinacij (prvič je realizacija evidentirana že 19.12.2007). Vzporedno s tem je toženka naročila dodatna dela. Prvotno ustno (glej priloge e-sporočil z dne 14.9.2007 in 24.9.2007, kjer je sestavni del IDZ že dodatna tlorisna površina 2.144,00 m²), nato pa na podlagi ponudbe z dne 1.12.2007 z naročilnico z dne 14.12.2007. Glede slednje ponudbe velja enako kot glede prve glede izdelave štirih izvodov in brez izdelave česarkoli drugega. Tožnik je v zvezi z obojimi deli najprej izstavil skupen račun z dne 27.11.2007, a ga je toženka zavrnila in zahtevala, da izstavi dva računa, v katerem bodo storitve obračunane ločeno. Tožnik je temu sledil in izstavil dva računa, pri čemer je račun za dodatna dela na izrecno prošnjo toženke izstavil šele marca 2008. Navedeno je razvidno tudi iz specifikacije, ki je bila priložena prvemu računu. Toženka je tudi dodatna dela v celoti prejela, ni jim ugovarjala in je dela v celoti plačala 16.4.2008. Izdelava dodatnih del je razvidna tudi iz že omenjenih zapisnikov. Izdelava DIIP je bila obračunana posebej z računom z dne 25.6.2007. Tudi tem storitvam toženka ni ugovarjala in je račun v celoti plačala 30.7.2007. Očitno je, da izstavljeni in plačani računi niso obsegali vtoževanih storitev. To izhaja tudi iz e-sporočila s pripombo z dne 13.3.2008, s katerim tožnik prosi za potrditev specifikacije in dodatno naročilo za dela, ki mu jih je predhodno ustno naročila toženka in jih je že izvedel. Gre za dela, ki so predmet tožbe. Izvedba del izhaja tudi iz e-sporočila toženke z dne 10.3.2008, iz katerega izhaja sestanek, katerega predmet naj bi bil pregled še naknadno izvedenih del tožnika ter dogovor o oceni stroška in plačilu. To sporočilo dokazuje ustni dogovor o izvedbi dodatnih naročenih del in o zavezi

toženke k plačilu le teh. Vsa predhodna dela so namreč bila že dogovorjena, izdani so bili računi in delno tudi že plačani. Konzultantske storitve niso bile predmet pogodbe, saj so se nadaljevale tudi po plačilu, iz ponudbe pa je razvidno, da niso predmet pogodbe. Tožnik ima pravico do plačila po 642. členu OZ. Tožnik ni prekinil sodelovanja s toženko. Izvedel in že opravil je ustno naročena dela, a toženka z njim ni sklenila pogodbe. Poslala mu je osnutek pogodbe, ko pa je nanj podal pripombe v zvezi z garancijo, ga je obvestila, da je pogodbo sklenila z drugim projektantom. Navedeno izhaja tudi iz pogodbe s PUZ d.o.o. z dne 15.9.2015, v kateri je bančna garancija glede na bistveno nižji znesek (390.000,00 EUR). Očitno je toženka prekinila sodelovanje s tožnikom. Toženka glede tožnikovega dela nikoli ni ravnala po 627. členu OZ (notifikacija napak, zahteva za odpravo v primernem roku). Enostavno je angažirala novega projektanta in sklenila pogodbo s PUZ d.o.o.. Tožnik je na podlagi ustnega naročila izdelal in toženki izročil IDZ v digitalni obliki, izris obstoječega stanja, načrt arhitekture za PGD, 3D prezentacijo in 2 plakata, pridobil projektne pogoje in plačal stroške njihove pribave ter sodeloval pri sestankih koordinacije. Pri običajnem plačilu se je oprl na cenik ZAPS (interaktivni program Arhigram). Kvadratura projekta je cca. 5400 m², pri čemer znaša 5% od vrednosti IDZ za takšen projekt 1.999,00 EUR plus DDV (prej je pomotoma navedel 3.998,00 EUR). Za izdelani IDZ mu je toženka plačala prej bistveno manj kot izhaja iz Arhigrama za takšen projekt, saj je pričakovala popust, in ji ga je dal (10% po prvi ponudbi in celo 50% po dodatni ponudbi). Za PGD znaša za cel projekt cena 129.701,00 EUR, za načrt arhitekture PGD pa 48.456,00 EUR. Naročilo je toženka preklicala, ko je že izvedel celoten izris obstoječega stanja, kar znaša 25% načrta arhitekture in načrt arhitekture PGD do 65%. To znaša 12.114,00 EUR in 23.622,00 EUR (op. tožnik navaja podroben izračun), kar tožnik vtožuje skupaj z DDV. V spis vlaga skice izmere obstoječega stanja, načrte obstoječega stanja in načrte arhitekture PGD. Toženka naj predloži izročeni IDZ, saj je razvidno, da gre pri načrtu arhitekture za PGD za dodatno naročeno delo in ne za IDZ. Izdelava in izročitev 3D prezentacije, ki jo je tožnik v tiskani obliki in v obliki dveh plakatov že priložil, izhaja iz e-sporočila Ide Vidmar z dne 3.3.2008, kjer mu slednja naroča kakšen izgled morajo imeti table za predstavitev. 3D prezentacija je bila izdelana na podlagi izrecne zahteve Uroša Korenčana, saj je želel nazorno predstavitev projekta. Plakati so bili izdelani za potrebe obiska evropske delegacije, ki si je projekt ogledala 4.3.2008. Izdelava in izročitev plakatov z glavo toženke izhaja tudi iz fotografij toženke. Tožnik za izdelavo 3D prezentacije zahteva običajno plačilo v obsegu 30 ur po 60,00 EUR, skupaj torej 1.800,00 EUR plus DDV. Za plakata pa plačilo v obsegu 45 ur po 60,00 EUR, skupaj torej 2.700,00 EUR plus DDV. Vztraja pri plačilu za pridobitev projektantskih pogojev v višini 3.750,00 EUR plus DDV in povračilu stroškov v višini 87,72 EUR. Predložil je tudi vlogo za izdajo projektnih pogojev in v nadaljnjih kontaktih s soglasodajalci pojasnil, da naj pogoje posredujejo toženki. Meni, da je toženka prejela vse zaprosene pogoje, saj sicer ne bi mogla

nadaljevati z izdelavo PGD in PZI. Vztraja tudi pri plačilu za sodelovanje na sestankih koordinacije (op. tožnik podrobno navaja datume in opravljene ure, kilometrino in cestnino), in sicer 3.850,00 EUR plus DDV za konzultantske ure, 172,26 EUR kilometrino in 35,20 EUR cestnin. Z vlogo z dne 10.3.2011 je tožbeni zahtevek razširil za 8.000,00 EUR iz naslova opravljenih konzultantskih ur (za izmere Lovskega dvorca in izdelavo skic, ki so mu bile naročene z zapisnikom z dne 6.2.2008 25 ur; za izmere gradu Kieselstein in izdelavo skic, ki mu je bilo ustno naročeno, 15 ur; za ogled stanovanj in razgovore s stanovalci, ki so mu bile naročene z zapisnikom z dne 11.2.2008, 8 ur; za izdelavo projektne naloge, naročene z zapisnikom z dne 9.1.2008, 16 ur; in za delo v ožji delovni skupini za upadano naročeno z zapisnikoma z dne 6.2.2008 in 11.2.2008, 16 ur), in sicer 80 ur plus 100,00 EUR na uro, kar znaša 8.000,00 EUR plus DDV. V spis v dokaz opravljenega dela vlaga zgoraj omenjene skice. Glede dela v delovni ekipi za izdelavo projektne naloge pojasnjuje, da je bila projektna naloga izdelana za vse tri objekte (Pristava, Lovski dvorec, grad Kieselstein). Tožnik je izdelal in sodeloval v tem okviru pri pregledu zgodovine objektov, zgodovinskega povzetka prenov, opisu obstoječega stanja objektov in funkcionalnosti, navedbi urbanističnih osnov, navedbi in opisu potrebnih konstrukcijskih posegov na objektu, programskih in funkcionalnih izhodiščih prenove, opisu komunalne opremljenosti, priključne moči, priključkov na infrastrukturo, opisu gradbeno obrtniških posegov, opisu strojnih instalacij in strojne opreme, opisu elektroinstalacij in elektro opreme, oceni vrednosti investicije in termiskega plana poteka investicije. Delo v ožji delovni skupini župana po njegovem sklepu je predstavljalo sestanek na ZVKD Kranj 5.3.2008 (rokopis tožnika), kontakte in tehnično pomoč predstavnikom Regionalne razvojne agencije Gorenjske (esporočilo 29.2.2008), pomoč pri aktivnostih v zvezi s spremembo oziroma dopolnitvijo zazidalnega načrta, pomoč pri pripravi finančne konstrukcije, pomoč pri pregledu in oceni dokumentov statične presoje objekta in sodelovanje pri določitvi restavratorskih smernic. Toženka naj predloži zapisnike z dne 24.10., 7.11., 22.11.2007 in 9.1.2008. Tožnik uveljavlja kapitalizirane ZZO zaradi zamude pri plačilu računov za DIIP (v višini 4.800,00 EUR, zapadel 25.7.2007, plačilo 30.7.2007) v višini 6,31 EUR, za IDZ (v višini 21.338,64 EUR, zapadel 27.12.2007, plačilo 31.12.2007) v višini 21,05 EUR in za dopolnilna dela v zvezi z IDZ (v višini 3.960,05 EUR, zapadel 21.3.2008, plačilo 16.4.2008) v višini 32,46 EUR, skupaj torej 59,82 EUR z ZZO od 17.4.2008 (plačilo zadnjega računa). Tožnik je zavezanec za DDV in glede vseh storitev uveljavlja 22% DDV. Vtožuje 58.160,18 EUR plus DDV, kar znaša 70.955,41 EUR. Od tega zneska terja tudi ZZO od 14.3.2008 dalje, kar je od preklica naročila s strani toženke. Za sklenitev podjemne pogodbe ni določena pisna oblika. ZJN in ZJF zavezujejo toženko in njene kršitve ne vplivajo na veljavnost pogodbe s tožnikom. Tožnika navedena zakonodaja ne zavezuje. Toženka se je svojih obveznosti po sklenitvi pisne pogodbe in izvedbe javnega naročila dobro zavedala, saj je sama predlagala, naj se

tožnik prijavi na razpis in v kolikor bo izbran, bo z naročenimi deli nadaljeval, v nasprotnem primeru pa bo dobil povrnjene stroške v obsegu opravljenega dela. Praksa ustnega naročanja storitev, s kasnejšimi izdajami naročilnic ali podpisom pogodbe, je razvidna tudi iz listin, ki jih je predložila toženka, to je iz pogodbe z Loka inženiring z dne 24.6.2008, saj je bila slednja na projektu prisotna že najmanj šest mesecev pred podpisom pogodbe (zapisniki koordinacij - Srečo Barbič). Ni jasno, kaj želi toženka z dogovorom s Hypo leasingom povedati. Toženka je vse zatrjevane storitve in dela prevzela in storitev ter del ni grajala.

6. Toženka je v drugi pripravljalni vlogi ponovno nasprotovala spremembi tožbe, saj je mnenja, da bi tožnica ob ustrezni procesni skrbnosti okoliščine v zvezi s spremembo tožbe upoštevala že pri vložitvi ustrezne tožbe. Tožnik kot dokazila za obstoj ustnega naročila še vedno prilaga le izpiske iz e-pošte, iz katerih ni in ne more biti nedvoumno razvidno kaj je bilo posredovano in ali je sploh bilo kaj posredovano. Res je razvidno, da so bile del pošte določene priponke, a ni dokazov, da bi bila njihova vsebina identična s kopijami načrtov, ki jih tožnik prilaga. Ne predloži nobenega materialnega dokaza, da je toženka potrdila prejem in predvsem popolnost in pravilnost ter ustreznost domnevno predloženih dokumentov. Členi ZJF (od 50. do 54. člena) določajo temelj in način prevzemanja ter plačevanja obveznosti toženke. Temelj je v naročilnici ali pogodbi in ustnih naročil zakon ne predvideva. Toženka ustnih naročil ne izvaja. V konkretnem primeru je toženka storitve naročala s pogodbo in naročilnico. Toženka lahko dela naroča le v primeru, da ima predhodno zagotovljena sredstva v proračunu. Obratno lahko tožnik le pod navedenimi pogoji zahteva plačilo. Velja „ignorantia iuris nocet“. Tožnik bi moral v primeru poskusa ustnih naročil zavrniti delo. Če pa bi delo vseeno opravil, bi se moral zavedati, da zanje ne bo mogel izstaviti veljavnega računa, ki bi ga toženka v skladu z veljavno zakonodajo lahko plačala. Pogodba je bila sklenjena po javnem naročilu in po ponudbi tožnika. Tudi iz takrat veljavnega zakona o javnih naročilih izhajajo prepovedi naročanja kakršnihkoli del in po možnosti še ustno. Račun z dne 25.11.2007 je toženka prejela 29.11.2007 in plačala 31.12.2007. Račun z dne 25.6.2007 je plačala 30.7.2007, v spisu pa ni dokazila kdaj ga je prejela. Zakon o izvrševanju proračuna RS za leto 2006 in 2007 in enak zakon za leto 2007 in 2008 v 24. členu določata plačilne roke za toženko, in sicer je plačilni rok za toženko 30. dan. Oba računa sta bila plačana v roku in je zahtevke iz naslova zamudnih obresti s plačilom neutemeljen. V konkretnem primeru je toženka dela naročala le po pogodbi in naročilnici. Dela so bila v celoti plačana. Nedokazana je trditev, da je vzporedno ustno naročala dodatna dela. Tožnikove trditve, da je izstavil skupni račun, ki je bil zavrnjen z zahtevo po izstavitvi računa po pogodbi, kažejo na to, da je toženka vseskozi ravnala z veljavno zakonodajo, kar pa za tožnika ni moč trditi. Konzultantske storitve so bile vključene in so s tem sestavni del pogodbe. Nikoli niso bile naročene kot samostojno delo. Z elektronsko verzijo IDZ toženka ne

razpolaga, ker ji je tožnik ni predal. E-pošiljke so imele za prilogo scane skic posameznih idejnih rešitev, ki so bili očitno namenjeni usklajevanju pred oddajo končne verzije. Priloge so v formatu jpg in pdf z dne 12.11.2007. Na naslovni strani prve (nezaključene) idejne zasnove je naveden kot termin december 2007. Priloga 12.11.2007 ni mogla biti e-verzija idejne zasnove, saj še ni bila izdelana in ne gre za formate, ki jih ni možno obdelovati. PIZ se primerja s PGD projektom, zato je neutemeljena trditev, da naj bi bil tožnik oškodovan s predajo e-verzije, saj je izgubil možnost izdelave PIZ. Hypo leasing je 21.12.2007 izdal pismo o nameri, da se nepreklicno zavezuje, da bo sofinanciral izgradnjo do 0,5 MIO EUR. Na tej podlagi 29.2.2008 pogodba s toženko, da ji bo izročil (med drugim - op. zavezal se je izvršiti čimveč postavk) projektno dokumentacijo PGD, PZR, PZI, PID in ROV za predmetne objekte in načrte arhitekture (op. gre za prvi dve postavki) v štirih pisnih in enem e-izvodu. 15.5.2008 je Hypo leasing sklenil pogodbo za izdelavo projektne dokumentacije s podjetjem Puz d.o.o.. Toženka je z Lokainženiring d.o.o. 24.6.2008 sklenila pogodbo za storitve svetovalnega inženiringa. V nobeni izmed omenjenih pogodb ni predvideno in omenjeno sodelovanje tožnika. Brezpredmetna je trditev, da so se določeni izvajalci obračali na tožnika, da so opravljali dela na podlagi njegovih predlog, ipd..

7. Tožnik je v tretji pripravljalni vlogi še dodal, da se je zmotil in da vtoževani znesek ne znaša 58.160,18 EUR, ampak 58.130,18 EUR oziroma z DDV (12.788,64 EUR) 70.918,82 EUR. Gre za privilegirano spremembo tožbe, saj je zapisnike zaradi nesodelovanja toženke pridobil šele po vložitvi tožbe. Toženka se spreneveda in zmotno meni, da je ustni dogovor ne zavezuje. Z ZJN in ZJF je zavezana samo toženka, tožnik pa je poslovni subjekt. Toženka se je očitno svojih obveznosti glede sklenitve pisne pogodbe in izvedbe javnega naročila očitno zavedala, saj je sama predlagala tožniku, naj se naknadno prijavi na razpis in v kolikor bo izbran bo z deli nadaljeval, v nasprotnem primeru pa bo dobil povrnjene stroške v obsegu že opravljenega dela. Zakon res ne predvideva ustnih naročil, a je bila to očitno toženkina stalna praksa. Storitve je najprej naročala ustno, nato pa je za storitve, ki so že plačane in niso del tožbenega zahtevka, izdala naročilnice in podpisala pogodbe, medtem ko za vtoževane storitve pogodbe ni sklenila. Gre le za kršitve dolžnostnega ravnanja toženke. Tožnik lahko storitve opravlja na podlagi ustnega naročila ali pisne pogodbe. Navedbe toženke, da ne bi smel tako ravnati so neutemeljene. Gre za podjemno pogodbo, za katero obličnost ni predpisana. Zadošča, da je toženka delo ustno naročila. Toženkine kršitve na veljavnost pogodbe ne vplivajo. Predvsem pa na veljavnost ne vpliva dejstvo (ne)zagotovljenosti sredstev v proračunu. Da je ustno naročanje z naknadno izdajo naročilnice oziroma podpisom pogodbe stalna praksa toženke potrjuje dejstvo, da je tožnik vse naročene storitve pričel opravljati na podlagi ustnega naročila. Že IDZ je začel izdelovati pred podpisom pogodbe in celo pred uradnim povabilom in izborom izvajalca po zakonu o javnih naročilih. Dokončano idejno zasnovo je

posredoval že 14.9.2007 in 24.9.2007, kar je razvidno tudi iz dopisa z dne 24.9.2007, ki ga je toženka zagotovo zabeležila v vpisni knjigi prejete pošte. Iz povabila z dne 25.9.2007 izhaja, da je bil tožnik šele takrat povabljen k razpisu za izdelavo ponudbe za IDZ. Ne drži, da je bila pogodba sklenjena na podlagi javnega naročila z dne 17.9.2007, pri čemer je bil zapisnik o odpiranju ponudb sestavljen šele 3.10.2007, dne 4.10.2007 pa je toženka tožnika obvestila o oddaji javnega naročila z dne 4.10.2007, nakar je bila šele 25.10.2007 (torej več kot mesec po opravljeni storitvi) podpisana pogodba. Tudi v zvezi z dodatnimi deli za IDZ je bila naročilnica izdana šele 14.12.2007, pri čemer so bila vsa dela izvedena že oktobra 2007. Tožnik je tudi DIIP izdelal le na podlagi ustnega naročila toženke že preden je prejel naročilnico. E-sporočilo 15.6.2007 potrjuje, da je toženka potrdila, da tožnik izdeluje DIIP. Z e-sporočilom z dne 16.6.2007 je toženka tožnika obvestila, da je ponudba sprejemljiva, da bodo naročilnice pripravljene v ponedeljek in da se skušamo držati rokov. Toženka je šele 20.6.2007 z e-sporočilom poslala naročilnico, 21.6.2007 pa ji je tožnik že predal dokončan DIIP, potrdil prejem naročilnice po e-pošti in prosil za original. Tožnik prilaga tudi DIIP, saj je iz obsega razvidno, da je z deli pričel cca. dva do tri tedne pred izdajo naročilnice. Na podlagi navedenega je jasno, da je tožnik s strani toženke ves čas sprejemal veljavna ustna naročila za opravo storitev, ki jih je tudi opravil. Zaradi predhodnih ravnanj z ustrnimi naročili je verjel, da mu bo toženka tudi za vtoževana ustno naročena dela naknadno izdala naročilnico ali z njim podpisala pogodbo. Do tega ni prišlo, toženka pa se je z različnimi izgovori pričela izogibati izpolnitvi svojih obveznosti. Ne drži, da ni razvidno, kaj je bilo toženki posredovano. Velik del komunikacije je potekal po e-pošti. Toženka je ves čas sprejemala e-sporočila in vse dokumente, ki so bili priloženi. Pri tem ni imela nobenih zadržkov, na prejeta dokumentacijo pa ni imela nobenih pripomb. To velja tudi glede e-verzije IDZ. Nenazadnje je za prejeti IDZ v celoti plačala. E-pošta je bila običajen način komunikacije. Toženka niti ne podaja trditve, da posredovane dokumentacije ne bi prejela, temveč le pavšalno navaja, da ni razvidno ali in kaj je prejela. Očitno sploh ne zanika dejstva samega prejema. Ne drži, da so bile konzultantske storitve vključene v pogodbo IDZ. Aktivnosti pri vodenju projekta pomenijo le koordinacijo tožnika med posameznimi projektanti in deli projektne dokumentacije s ciljem usklajenosti celotne dokumentacije. Ne nanašajo se na udeležbo na sestankih koordinacije in ne predstavljajo opravljenih konzultantskih storitev. Takšne storitve niti niso bile potrebne za realizacijo izdelave IDZ, ampak so bile naknadno naročene in opravljene v okviru vtoževanih storitev. Drži, da niso bile naročene z naročilnico ali pogodbo, a je bilo za vse podano ustno naročilo toženke, prav tako pa je bil tožnik po sklepu toženke umeščen v ožjo delovno skupino. Takšno umestitev je tožnik še dodatno štel kot veljavno naročilo toženke za opravo storitev. Te storitve so bile nenazadnje potrebne tudi iz razloga, ker toženka ob podpisu pogodbe ni razpolagala s projektno nalogo, ki bi jo morala kot sestavni del pogodbe predati tožniku in ki je

osnovni dokument, na podlagi katerega projektant prične s projektiranjem. Ne drži, da ni bila predana e-verzija IDZ. Z e-sporočilom z dne 24.9.2007 je bila toženki poslana tudi dwg verzija (program Auto cad). Jpg in pdf datoteke so bile posredovane le na željo toženke, saj ni razpolagala z ustreznim programom Auto cad. Tudi za obdelovanje jpg in pdf datotek pa obstajajo ustrezni programi. S predajo e-verzije IDZ lahko projektant izgubi ne samo izdelavo PID-ov, ampak tudi PGD in PZI dokumentacije, do česar je tudi dejansko prišlo. Zahtevani znesek v višini 5% IDZ je minimalen. Niso jasne navedbe o sklicevanju na sporočilo z dne 12.11.2007 in datiranje IDZ-ja. Tudi sicer pa je navedeno brezpredmetno, saj je te izvedene storitve toženka že plačala.

8. Na prvem naroku za glavno obravnavo je tožnik še navedel, da je bila po pogodbi predvidena izdelava štirih pisnih izvodov IDZ in da se navedena e-sporočila v septembru 2009 nanašajo na e-verzijo. S strani toženke je bilo tožniku naročeno, da zaprosi za izdajo projektnih pogojev, kar je storil in izkazal. Dodatno predlaga še vpogled v poizvedbe, ki jih je naslovil na soglasodajalce. Eden je že odgovoril, in sicer je Domplan že odgovoril, da so bili projektni pogoji in soglasja k gradnji poslani toženki. Tožnik je digitalno verzijo IDZ posredoval tudi po pošti na CD-ju. Dodaten dokaz so še odgovori, ki jih bo prejel. Iz odgovora Domplana in to bo potrdil tudi tožnik izhaja, da je bilo soglasodajalcem naročeno naj soglasje posredujejo na toženko. Zatrjevanje o nesmotnosti in dogovoru s Hypo leasingom je nerelevantno. Toženka je ustno naročila tožniku izvedbo del že pred vstopom Hypo leasinga. V zvezi z navedbami, da je Uroš Korenčan zavrnil zahteve, tožnik opozarja na dopis toženke z dne 22.9.2010, iz katerega izhaja, da je toženka priznavala tožniku udeleževanje na sestankih, priznavala izdelavo plakata in dopuščala možnost v zvezi s kritjem stroškov dela. Oprava naročenih del izhaja tudi iz e-sporočila Ide Vidmar z dne 10.3.2008.
9. Na prvem naroku za glavno obravnavo je toženka (poleg že povedanega oziroma med drugim) še izpostavila, da se glede zaslišanja Uroša Korenčana sklicuje na odgovor na odškodninski zahtevek z dne 19.2.2009, ki ga je slednji pripravil, in na dokument z dne 22.9.2009, pripravljen s strani odvetniške družbe. Iz navedenega izhaja, da ni bilo ustnih naročil in da se vsi zahtevki zavračajo. Dodatno dokumentacijo je izvedel drugi izvajalec in jo je plačal po donaciji Hypo leasing. Nesmotno, neracionalno in kršitev zakonodaje bi bila, če bi toženka isto dokumentacijo naročala dvakrat. Udeležba na sestankih koordinacije, pridobivanje soglasij in pogojev so bili del pogodbenih obveznosti.
10. Sodišče je narok za glavno obravnavo zaradi spremembe razpravljajočega sodnika pričelo znova 16.9.2015. Strankama je pojasnilo, da je bila sprememba tožbe z dne 12.3.2011 že dopuščena in da se dopušča tudi tokrat, pri čemer se strankama pojasni, da je navedeno smotno za dokončno ureditev zadeve. Sodišče navedeni sklep, ki je sprejet na podlagi prvega odstavka 185. člena Zakona o pravnem

postopku (ZPP), vključuje v predmetno odločbo (glej prvo točko izreka te odločbe). Tožnik je ob dodatni konkretizaciji tožbenega zahtevka z dne 17.9.2013 tožbo v delu, ki se nanaša na plačilo 1.241,09 EUR s pripadki, umaknil in je sodišče, saj toženka umiku ni nasprotovala, v tem delu postopek ustavilo (druga točka izreka te odločbe, ki temelji na 188. členu ZPP).

11. Po prvem naroku za glavno obravnavo in pred znova začeto glavno obravnavo je toženka na podlagi pozivov tožnika k predložitvi knjige o prispeli pošti še dodala, da te knjige za predmetno obdobje nima več, saj je petletni rok hrambe potekel, in da v arhivih CD-ja ni našla. Izrazila je tudi stališče, da so pogodbe, ki niso v pisni obliki, po ZJN in ZJF nične.
12. Tožnik je na ponovljeni glavni obravnavi dodal, da navedeno ne dokazuje, da CD-ja ni prejela. Tožnik je tudi navedel, da je pisna oblika pogodb predvidena le zaradi identifikacije obveznosti in naknadno kontrolo le-teh in da ne vpliva na veljavnost pogodbe. Velja 86. člen OZ (prepoved ustnih pogodb velja le za toženko) in 58. člen OZ (teorija realizacije). Tožnik je postavil na tem naroku še trditveno podlago v smeri neupravičene obogatitve.
13. V dokaznem postopku je sodišče vpogledalo in prebralo vse listine v spisu, in sicer od A1 do A109 (op. tudi v po prvem naroku za glavno obravnavo pridobljene odgovore soglasodajalcev, saj je tožnik že na prvem naroku navedene odgovore predlagal kot dokaz) in od B1 do B11 ter zaslišalo oziroma (na znova začeti glavni obravnavi) v soglasju s strankama prebralo izpovedbe tožnika in prič Ide Bibič (prej Vidmar), Uroša Korenčana in Aleša Sladojeviča. Prebralo je tudi izvedensko mnenje izvedenca računalniške stroke, pri čemer sta bili pravdni stranki soglasni, da zaslišanje izvedenca ni potrebno in da zadošča, da se izvid in mnenje prebereta. Ostale dokazne predloge je sodišče zavrnilo, pri čemer je razloge za njihovo zavrnitev navedlo že na samem naroku in jih na tem mestu ne bo ponavljalo. Pravdni stranki na naroku na samo izvedbo dokazov in na obrazloženo zavrnitev ostalih dokaznih predlogov nista imeli pripomb.
14. Sodišče nespornega dejanskega stanja, ki je razvidno že iz zgoraj navedenih navedb obeh pravnih strank, na tem mestu ne bo podrobneje povzemalo. Gre za dejstva, da je tožnik s toženko sodeloval v letih 2007 in 2008 na projektu Grad Kieselstein kompleks, in sicer v vlogi toženkininega projektanta. Za toženko je nesporno izdelal prvotni DIIP, IDZ in opravil dodatna dela na idejni zasnovi zaradi povečanega obsega kvadrature. Vsa navedena dela je toženka plačala na podlagi pisne pogodbe in naročilnic. O spornih dejstvih in ostalih nespornih dejstvih se bo sodišče opredelilo v obrazložitvi spodaj. Že na tem mestu pa velja opozoriti, da izvedeni dokazi ne morejo nadomestiti pomanjkljive trditvene podlage in da je tožnik v konkretni pravdi postavil obširno trditveno in dokazno podlago ter ustrezno pojasnil njuno povezanost, medtem ko se je toženka branila

izredno skopo in je veliko dejstev ostalo ali popolnoma neprerekanih (npr. dejstva v zvezi z višino terjatve) ali nesubstancirano prerokanih. Sklepno sodišče že na tem mestu povzema, da je sledilo trditvam tožnika, ki so večinoma (nesubstancirano) prerokane in izkazane z njegovim zaslišanjem, z izvedenskim mnenjem in z listinskimi dokazi. Drugače bi morebiti lahko izhajalo iz izpovedb zaslišanih prič, vendar slednjim sodišče v bistvenih delih ni sledilo, saj je šlo za skope izpovedbe, ki so se očitno izogibale decidiranim odgovorom na nekatera izrecna vprašanja inso se prilagajale oziroma „upogibale“ na mestih, kjer so jim bile predložene listine, ki njihovi verziji dogodkov nasprotujejo.

15. Tožbeni zahtevek je v pretežnem delu utemeljen.
16. Posebej o spornem dejanskem stanju
17. Sodišče se bo uvodoma opredelilo do spornega dejanskega stanja.
18. Tožnik je kljub nasprotovanju toženke izkazal, da je slednja IDZ prejela v e-obliki. Toženka je e-sporočila s prilogami, ki se nahajajo v spisu, po presoji sodišča prejela. Prejem sporočil je namreč razviden že iz fotokopij e-sporočil s prilogami. V pravnem postopku so namreč dovoljeni vsi dokazi, pri čemer je sodišče mnenja, da že navedeni zadoščajo in „razblinjajo dvome“ toženke o prejemu (in pregledu) e-sporočil. Sklicevanje toženke na različne formate priponk in na morebitno nezmožnost odpiranja je neutemeljeno že samo po sebi, saj gre za dejstvo, ki je v celoti v sferi toženke. Tožnik ob tem utemeljeno izpostavlja, da toženka nobenemu prejemu ni z ničemer nasprotovala. Prav tako je tožnik neprerekano zatrjeval, da je jpg in pdf formate mogoče pretvoriti v verzijo za obdelovanje, in z izvedencem dokazal, da je možna konverzija dwg formatov z brezplačnimi programi. Tudi izvedenec je bil mnenja, da je bila vsa pošta (tudi e-sporočilo s prilogo z dne 24.9.2007) poslana toženki. Izvedencu so bila sicer postavljena vprašanja v smeri „nedvoumnosti“ in s tem gotovosti, a je iz njegovega mnenja vseeno razvidno, da je bila pošta s prilogami toženki poslana in da jo je z zanemarljivim naporom lahko in odpirala in obdelovala. Povedano drugače, izvedenec dejstev sicer ni mogel potrditi „nedvoumno“, je pa bil mnenja, ki je navedeno zgoraj. Tožnik je z lastnim zaslišanjem, predloženimi e-sporočili s prilogami, pisnimi dokazili in z izvedbo dokaza z izvedencem navedeno dokazal v zadostni meri, da so ta dejstva izkazana.
19. Kam meri toženka z neizkazanimi navedbami o pomanjkljivi pripravi DIIP s strani tožnika, ni povsem jasno, vendar pa vseeno tem navedbam ni mogoče slediti, saj obstoji nesporno dejstvo, da je izdelavo DIIP tožniku že v celoti plačala. V tem delu je bilo treba slediti navedbam tožnika, da je bilo delo prepuščeno drugemu projektantu, saj se je tožnik že začel ukvarjati z drugim delom.

20. Neizkazane so trditve toženke o zamudi tožnika z izvedbo del po pogodbi in dopolnjevanjih do marca 2013. Izvedba IDZ (in dopolnitve IDZ) je razvidna že iz sestanka koordinacije z dne 19.12.2007, kjer je navedeno, da je IDZ realiziran. V zvezi s tem je tožnik tudi prepričljivo zatrjeval, da so bile vse ostale dopolnitve IDZ zanemarljive in nerelevantne. Toženka je IDZ po pogodbi nesporno plačala že v letu 2007, dodatna dela, za katera je izdala naročilnico in torej niso bila predmet pogodbe, pa (glej spodaj) na lastno prošnjo po ločenih računih in izdaji računa za dodatna dela po rebalansu proračuna, v aprilu 2014. Račun iz marca 2003 ni nikakršen zaključni račun, ampak račun za dodatna dela po naročilnici. Nelogične in neživljenske so navedbe toženke, da kljub zamudi ni vztrajala pri pogodbenih določilih, ampak je celo pristala, da se tožniku plačajo še dodatna dela. Ta trditev je tudi sicer povsem protislovna z izkazanimi (glej računa, pogodbo in naročilnico) navedbami tožnika, da dodatna dela obsegajo večji tloris.
21. Toženka oporeka trditvi o ustnem naročilu PGD in PZI dokumentacije in navedeno konkretnje opredeli le s tem, da se ni mudilo kot zatrjuje tožnik, vendar je tožnik po presoji sodišča ustno naročilo vsekakor izkazal. Neposredno je o tem izpovedal sicer le tožnik, a mu je sodišče v tem delu sledilo, saj je obenem izkazal, da je toženka očitno prakticirala ustna naročila v zvezi z navedenim projektom, ki jih je kasneje ustrezno „formalizirala“ (to velja glede DIIP, IDZ in dopolnitve IDZ). Prav tako je tožnik neprerekano navajal, da mu je toženka 21.2.2008 že poslala pisni osnutek pogodbe za PGD in PZI (priloga A29), ki je bila zanj nesprejemljiva zaradi prevelike bančne garancije, da je to sporočil toženki, ki pa mu je takrat sporočila, da se je odločila za drugega projektanta (oziroma se je zanj odločil Hypo leasing), ki je dobil ustrežnejšo bančno garancijo. S tožnikovo verzijo dogodkov ni v nasprotju trditev toženke, da je bil predviden razpis 28.2.2008 in načrtovan izbor izvajalca 30.4.2008.
22. Navedbe toženke o nepredložitvi posedovane dokumentacije (statične in geodetske študije, starejša projektna dokumentacija) so nerelevantne v tem sporu, navedbe o pozivih k predložitvi zaključene dokumentacije IDZ pa še dokazano neresnične (glej zgoraj). Toženka je pisni IDZ, ki tudi sicer ni predmet tožbe, nenazadnje plačala. Sporočilo z dne 10.3.2008 tudi sicer nima takšne vsebine kot se zavzema toženka, saj se nanaša na „predajo dokumentacije oz. pregled že predane dokumentacije“ in na „pregled še naknadno izvedenih del ter dogovora o oceni stroška in plačilu“. Navedeno e-sporočilo pravzaprav potrjuje navedbe tožnika o dodatnih delih, saj ni jasno kaj ni bilo predano, medtem ko je toženka IDZ z dopolnitvijo po pogodbi in naročilnici v tistem času v pretežni meri že plačala. Tudi iz odgovora tožnika z dne 13.3.2008 izhaja, da pošilja specifikacijo še opravljenih del (vtoževanih del), da prosi za potrditev specifikacije in dodatno pisno naročilo, da bo predaja dokumentacije lahko izvedena po prejemu naročila oziroma pogodbe in da se plačilo izvede pred primopredajo. Povedano drugače, toženka ni z ničemer izkazala, da IDZ ni bil zaključen.

23. Kam meri toženka s trditvijo, da 3D prezentacije ne poseduje, ni povsem jasno, je pa iz spisa (plakatov) razvidno, da je tožnik 3D prezentacijo, ki je bila na plakatih za predstavitev projekta EU komisiji, za toženko izdelal. Prezentacija je bila uporabljena, kar je razvidno iz plakatov. Osebnostno in neizkazano mnenje toženke, da gre le za modifikacijo izdelanih in plačanih skic z dodatnimi sloji „z nekaj kliki na miško“, je neupoštevno. Tožnik je po tej navedbi toženke v spis vložil plakata, iz katerih je jasno razvidna 3D prezentacija, ki je bila uporabljena od predstavitvi projekta delegaciji EU česar toženka v nadaljevanju ni več prerekala.
24. Toženka sama priznava, da je bil po zapisniku koordinacije tožnik zadolžen za pridobivanje soglasij, vendar dvomi v sprejem in realizacijo zaveze. Sodišče po izvedenem dokaznem postopku v navedeno ne dvomi, saj je tožnik izkazal pozive soglasodajalcem, predložil povratnice in poizvedbe pri posameznih soglasodajalcih. Prav tako niso izkazane navedbe toženke, da je tožnik odstopil od sodelovanja, saj je bila toženka tista, ki mu ni želela plačati dodatno opravljenih del in ki je prekinila sodelovanje in angažirala (oziroma je to storil Hypo leasing) drugega projektanta. Zavzemanje toženke, da bo moral tožnik na celotnem projektu delati v nedogled in v popolnoma nedorečenem obsegu na podlagi ene alineje pogodbe o izdelavi IDZ, ki se na vtoževane storitve niti ne nanaša, je popolnoma zgrešeno. Projektna dokumentacija (iz sfere toženke) ne izkazuje, da je vloge soglasodajalcem vlagala toženka sama, po drugi strani pa je tožnik izkazal, da je vloge za toženko vložil on (glej vlogo, vročilnice, odgovore soglasodajalcev). S strani Domplana, Telekom, Komunale (trditve toženke), ZVKDS, Uprave RS za zaščito in sodelovanje je odgovor na tožnikovo vlogo dobila toženka (glej odgovore soglasodajalcev). Edino s strani Mestne občine Kranj (Urad za gospodarstvo in GJS) je bil odgovor posredovan tožniku, vendar pa gre očitno za odgovor same toženke kot soglasodajalca. Povedano drugače, dvomi toženke v nerealizacijo zaveze so popolnoma razblinjeni, tožnik je dela v tej zvezi opravljal in so bili odgovori soglasodajalcev poslani toženki oziroma so se pri njej že nahajali (zadnji odgovor), toženka pa ob prekinitvi sodelovanja z njene strani tudi ni zmogla postaviti relevantnih trditev, s katerimi bi grajala višino opravljenih storitev.
25. Zakaj bi moral tožnik toženko obveščati, da njena dodatna naročila presegajo pogodbene obveznosti, ni povsem jasno in tudi ni pravno relevantno. Dodatna naročila so obstajala v okviru ustnih in pisnih navodil (sestanki koordinacije). V tej zvezi sodišče še pripominja, da so se s sestanki koordinacije (nesporno) dodeljevale naloge, kar so potrdile tudi priče, in da po presoji sodišča ni podlage, da naj bi šlo za nekakšno „pro bono“ sodelovanje udeležencev v neomejenem obsegu.

26. Ni povsem jasno, kam toženka meri z navedbami o izostanku potrditve IDZ, saj je IDZ nesporno plačala. Povedano drugače, njena (ne)potrditev je nerelevantna in je izkazano, da je IDZ očitno potrdila (tako izhaja tudi iz zapisnika koordinacije z dne 19.12.2007).
27. Toženka prav tako glede pavšalnih in neizkazanih trditev o zamudi in škodi ne uveljavlja nobenega zahtevka, zato se do tega sodišče ni posebej opredeljevalo. Prav tako pa iz spisa nista razvidni kakršnakoli zamuda tožnika in kakršnakoli škoda toženke.
28. Toženka priznava odredbo župana o imenovanju projektne skupine, a meni, da ni bila realizirana in da podlage za delo v tej odredbi ni, saj je tožnik vsa dela opravljal po omenjeni alineji pogodbe. Gre za protislovne navedbe, ki že same po sebi ne morejo biti upoštevne. Zakaj je bila potrebna odredba župana, če naj bi že pogodba vsebovala obveznosti tožnika, ni povsem jasno. Pogodba po presoji sodišča navedenega dela ni vsebovala, saj je bil IDZ po pogodbi že zaključen. Tožnik je opisal naloge v projektni skupini župana in predložil e-mail z dne 29.2.2008 (glej spodaj), ki izkazuje, da se je v tej smeri tudi angažiral, česar toženka ni z ničemer konkretno izpodbijala.
29. Zahtevane zakonske zamudne obresti od 18.3.2008 toženka graja le v smeri, da ne sme plačevati nenaročenih in neprejetih del, kar je neutemeljeno. Sodišče je namreč ugotovilo, da je toženka dela naročila in prejela (najkasneje v tej pravdi, čeprav je tožnik sporne prejeme izkazal že pred tem časom).
30. Prav tako ni jasno, kaj želi toženka doseči s trditvami o pismu o nameri z dne 21.12.2007 s Hypo leasing d.o.o., o sklenitvi darilne pogodbe z omenjeno družbo z dne 29.2.2008, o sklenitvi projektantske pogodbe omenjene družbe s Puz d.o.o. z dne 15.5.2008 in o sklenitvi pogodbe za svetovalni inženiring z Loka inženiring d.o.o. z dne 24.6.2008. Tožnik se namreč v tem delu strinja, da je bilo na tej podlagi sodelovanje z njim prekinjeno. Navedene pogodbe prav tako niso relevantne za poslovno razmerje tožnika in toženke in nenazadnje celo potrjujejo trditve tožnika (npr. o drugačni bančni garanciji novega projektanta). Potrjujejo tudi navedbe tožnika, da je toženka očitno prakticirala ustna naročila tudi z drugimi pogodbenimi partnerji, konkretnije z Loka inženiring d.o.o., ki je bila na projektu prisotna že pred podpisom pogodbe z dne 24.6.2008 (zapisniki koordinacij - Srečo Barbič).
31. Z navedenim je sodišče v bistvenem odgovorilo na dvome in prerekanja toženke, kar pomeni, da je v preostalem (nespornem) delu potrebno v celoti slediti trditvam tožnika, ki so tudi sicer v veliki večini nesubstancirano prerekane. Tožnikove trditve so tudi sicer izkazane z njegovim zaslišanjem in s predloženimi pisnimi dokazi ter izvedenim dokazom z izvedencem računalniške stroke. Zaslišanim

pričam sodišče upošteva listinske dokaze, ki jih tudi priče niso znale ustrezno pojasniti, v relevantnih delih ni sledilo, je pa že na tem mestu potrebno navesti, da so se tudi priče strinjale o sodelovanju tožnika na projektu, da so soglašale, da so se na koordinaciji podeljevale naloge, ipd.

32. O pravni podlagi tožbenega zahtevka

33. Projektantska pogodba je pogodba o delu (glej člene od 619. do 648. člena OZ), za katero zakon ne predpisuje obličnosti in je lahko sklenjena v ustni obliki. Toženka se neutemeljeno sklicuje, da so ustne pogodbe po ZJN in ZJF nične, saj takšne sankcije v navedenih zakonih ni mogoče zaslediti. Enako stališče sprejema tudi ustaljena sodna praksa,¹ in sicer, da je obličnost predpisana „le“ ad probationem. Čeprav se obe pravdni stranki v svojih navedbah sklicujeta na pravila o javnem naročanju in očitno izpostavljata nekakšen projekt (sofinanciran s strani) Evropske unije, ob tem, razen glede pisnosti, ne izpostavita podrobnih relevantnih dejstev, ki bi omogočali konkretnjšo presojo glede morebitne ničnosti. Obe se tako sicer zavzemata za uporabo pravil o javnem naročanju, a ostaja nesporno dejstvo, da je toženka nazadnje projekt izvedla s sodelovanjem Hypo leasinga preko darilne pogodbe. Na takšno izvedbo projekta očitno ni bilo nobenih upoštevanih kritik oziroma tega pravdni stranki ne izpostavljata. Pavšalni kritiki tožnika o takšni izvedbi projekta ni bilo mogoče slediti. Nenazadnje je sodišče tudi sicer sledilo navedbam tožnika, da je deloval na podlagi ustnih in pisnih naročil in da je bilo dogovorjeno, da bo v primeru, če na javnem razpisu (, ki nazadnje očitno ni bil izveden,) ne bo izbran, dobil povrnjene vse stroške v obsegu dela, ki bo do takrat opravljeno. Glede takšnega dogovora sodišče ni našlo morebitnih nepravilnosti v smeri njegove ničnosti. Sama morebitna nesmotrna poraba javnih sredstev s strani toženke, ki jo slednja navaja, tudi ne more biti razlog ničnosti. Če je bil s strani toženke (preko sodelovanja s Hypo leasing) očitno izbran nato drug projektant, to golo dejstvo toženke ne odveže izpolnitve dogovora, ki ga je imela s tožnikom. Zakaj naj bi navedeni dogovor, razen glede neutemeljeno izpostavljene pisnosti, pomenil kršitev pravil javnega naročanja toženka ni konkretnje pojasnila. Javno naročilo pa nenazadnje očitno nesporno sploh ni bilo izvedeno. Tudi sicer je ničnost ultima ratio (glej 86. člen OZ). Kot je bilo že povedano se na ničnost sklicuje toženka in ob tem konkretizirano izpostavlja le neutemeljeno obličnost.

34. Tožnica je očitno ustna (in pisna) naročila, ki jih je kasneje formalizirala „ad probationem“, prakticirala in s tožnikom in z Lokainženiring d.o.o. (glej spodaj). Tožnik je nesporno (glej neprekane trditve tožnika) z deli pričel in jih dostavljal toženki že pred podpisom pogodbe za IDZ in izdajo naročilnice za dopolnitev IDZ. Prav tako je enaka praksa potekala med pravdnima strankama tudi v zvezi z izdelavo DIIP, s čimer se je strinjala tudi priča Sladojevič, ko je izpovedala, da v enem dnevu ni mogoče izdelati PIID.

¹ Glej npr. odločbi VS RS III Ips 33/2013 z dne 20.1.2015 in III Ips 36/2013 z dne 7.10.2014.

35. Tožnik je na podlagi ustnih naročil (o katerih je izpovedal sam, hkrati pa je tudi priča Korenčan potrdil, da so mu bili naročeni načrti arhitekture) in na podlagi pisnih naročil (sestanki koordinacije) izdelal in predal e-verzijo IDZ, izris obstoječega stanja, načrt arhitekture za PGD, 3D prezentacijo in 2 plakata, pribavil projektne pogoje in sodeloval pri sestankih koordinacije ter v ožji delovni skupini župana ter v tej zvezi opravljal naloge, ki jih našteva.
36. O izpovedbah zaslišanih
37. O ustnih naročilih in naročilih, ki izhajajo iz zapisnikov koordinacije, je prepričljivo, saj je njegova izpovedba podprta z listinskimi dokazi, izpovedal sam tožnik. Med drugim je izpovedal o prvotno ustnem naročilu DIIP, ki ga je izdelal in je bila kasneje izdana naročilnica. Navajal je tudi o prvotno ustnem naročanju IDZ in kasnejšem razpisu ter podpisu pisne pogodbe. Tudi dopolnitev IDZ je bila najprej ustno naročena in izdelana ob sami IDZ, kasneje pa je bila izdana naročilnica. Storitve za IDZ in njeno dopolnitev je bila evidentirana kot realizirana v zapisniku 19.12.2007. V nadaljnjem sodelovanju do marca 2008 je izvedel več (vtoževanih) storitev, ki niso bile plačane. Predajo e-verzije IDZ je zahteval Korenčan in je bila poslana toženki. Za PGD in PZI so se pogovarjali s Korenčanom na koordinacijah po končanju IDZ, da naj nadaljuje s projektiranjem, da je bil sicer izveden razpis in da bo ali plačan kolikor bo naredil ali pa bo to šlo v ceno storitve PGD, PZI in bi pogodbo podpisali kasneje. Zadeve so se dostavljale po fazah na koordinaciji s CD-ji in po e-pošti. Izmere kot podloga PGD so bile naročene v zapisniku v mesecu februarju in so bile izročene. Plakati so bili naročeni z zapisnikom na koordinaciji, 3D prezentacija pa je bila izdelana na podlagi prošnje Korenčana. Pridobitev projektnih pogojev izhaja iz zapisnika koordinacije in gre izključno za potrebe PGD. Tožnik je bil prisoten na sestankih koordinacije, tam pa je dobil tudi naročila za konzultantske storitve, ki jih je opravil. Gre za popolnoma neodvisne storitve od IDZ. Vodenje projekta v pogodbi pomeni vodenje IDZ projekta in nič drugega. Ko je bil decembra končan IDZ je tožnik povedal, da gre za dodatne storitve, ki so plačljive po ceniku ZASP. Stroškovnik je izstavil 10.3.2008 in 11.3.2008 dobil mail, da je organiziran sestanek glede dogovora o obsegu in ceni plačila za dodatne storitve. Dogovorjen je bil s Korenčanom (vodjo projekta) po telefonu, da ovrednoti dela in pošlje stroškovnik, 14.5.2008 ali 15.5.2008 je dogovorjeno poslal, a so prekinili sodelovanje. Bil je še en sestanek s Korenčanom, da so pripravljene priznati plakate, 3D prezentacijo, pridobivanje projektnih pogojev, udeležbo na koordinacijah in da naj še enkrat pošlje stroškovnik, a niso bili nič pripravljene priznati. Po e-mailu so poslali koncept pogodbe z nenavadno zahtevo po bančni garanciji. Ko je prosil, da to popravijo, so rekli, da je to pogoj in da bodo morali poiskati drugega projektanta. Bančno garancijo so za drugega projektanta znižali. IDZ v e-obliki je bil posredovan z e-maili od A12 do A17 in še z dopisom z dne

24.9.2007 na CD-ju. Sodeloval je večinoma z Urošem Korenčanom, ki je bil vodja projekta. Tožnik je tudi sicer obširno izpovedoval in sodišče ni našlo razlogov, da njegovi izpovedbi ne bi sledilo, saj je podprta z listinskimi dokazi, o katerih bo več govora v nadaljevanju.

38. Priča Ida Vidmar je (med drugim) potrdila, da je bil tožnik udeležen na sestankih koordinacije in da do dogovorjenega sestanka v marcu 2008 ni prišlo in da toženka ni dobila dokumentacije oziroma pregleda dokumentacije na podlagi pogodbe in naročilnice. V slednjem delu ji sodišče ni sledilo, saj je toženka nesporno plačala dela po pogodbi in naročilnici. Prav tako je v zapisniku koordinacije z dne 19.12.2007 (A18) navedeno, da je izdelava IDZ realizirana. E-maila z dne 10.3.2008, ki govori o pregledu še naknadno narejenih del, se ni spominjala. Menila je, da je toženka naročala le dela, ki naročena s pogodbo ali naročilnico, in da je vse vključeno v klavzuli pogodbe „posebne aktivnosti v zvezi z vodenjem projekta“. Hkrati je omenila, da je bil projekt, ki je bil sofinanciran s strani EU, že revidiran in da zgodba „pije vodo“. Prav tako se priča ni spominjala e-maila z dne 3.3.2008. Za plakat je menila, da je bil narejen in da je bil narejen v okviru pogodbe. Na sestankih koordinacije, kjer je pisala zapisnike, so se dobivali ključni ljudje za izvedbo investicije (Barbič, Senčar je delal projektantske zadeve, Korenčan je bil zraven). Namen je bil speljati projekt. Na sestankih so se delile naloge v zvezi s projekti, kdo ima kaj za narediti in ali je bilo že realizirano. Šlo je za naloge v okviru pogodbe. Pogodb ni sestavljala. Projekt je prevzel Kobe. Na sestankih ni bilo nikoli govora o plačilu za udeležbo, o kilometrini, o cestnini. Glede naročila za PGD ni vedela ničesar in tudi ni vedela kdo je tožnika angažiral. Priča je izpostavila še, da na občini delajo po pogodbah ali naročilnicah.
39. Priča Uroš Korenčan je med drugim poudaril, da ni bil neposredno pristojen za projekt, da je bil tožnik angažiran že preden je priča začela delati v avgustu 2007 in da so se zato zavzemali za neko projektno skupino, v kateri je bil tožnik. Domneval je, da je tožnik pripravil arhitekturne podlage in da je bil zato angažiran. Pripravil je DIIP, IDZ-je in da vse naloge, za katere je bil angažiran še niso bile zaključene do konca. Prepričan je, da IDZ ni bil oddan v e-verziji in da je on prejel le neke slike v jpg formatu. Po izrecnih vprašanjih je dodal, da so komunicirali, ampak nobeden izmed e-mailov ne govori o IDZ ali o arhitekturni podlagi. Iz e-sporočila z dne 24.9.2007 očitno izhaja, da IDZ še ni bila zaključena. Na izrecno vprašanje je povedal, da so na koordinaciji ugotavljali kaj je bilo narejeno in si delili delovne naloge za naprej. Na izrecno vprašanje glede zapisnika z dne 19.12.2007 je dodal, da se zdi, da je IDZ realizirana. Nato je dodal, da se je zadeve še dopolnjevalo in da misli, da so bile izdane še dodatne naročilnice za tožnika. Povedal je tudi, da tožnik ni sodeloval po njegovem vedenju pri PGD, da pa so mu bile naročene meritve objektov in da misli, da v zvezi z načrtom arhitekture. Tožnik je bil angažiran preko ene pogodbe. Izrecno je zanikal dogovor, da naj tožnik nadaljuje s storitvami in da mu bodo plačane v

vsakem primeru. O sestankih koordinacije je sicer izpovedoval kot o nekakšnih neformalnih sestankih in je menil, da bi se moral tožnik, če je menil, da ni zavezan za delo po pogodbi, o prevzemanju obveznosti pogovarjati z Vodjo oddelka za razvoj in investicije Markom Hočevanjem. Tožnik je pripravil podlage za plakate. Na plakatu bi se to lahko imenovalo 3D prezentacija. Dokumenta dwg on ne bi mogel odpirati. Ida Vidmar je bila iz navedenega oddelka in je bila vez oziroma ona bi, če je že tako, bila vodja projekta. Priča je videla pooblastilo tožnika za zbiranje soglasij. Prepričan je, da ni sodeloval v ožji delovni skupini za izdelavo PGD. Priča se je med drugim strinjala, da je bil tožnik očitno angažiran že pred podpisom pogodbe za IDZ. Sicer je zanikal, da bi bil na sestankih koordinacije angažiran za karkoli izven pogodbe oziroma je menil, da bi se o tem moral meniti z Ido Vidmar oziroma z drugim oddelkom. Prav tako je zanikal, da bi mu za karkoli obljubil plačilo. Šlo je za projektni team. Zahteve so se pojavile, ko so se razšli. Sodišče že na tem mestu poudarja, da priči ni sledilo glede neživljenjskih in nelogičnih navedb v smeri, da je projektni team vseboval nekakšno volontersko delo vseh udeležencev (tudi tožnika kot projektanta) na projektu.

40. Priča Aleš Sladojevič (direktor Občinske uprave) je povedal, da je šlo verjetno za projekt dveh oddelkov (za investicije in za družbene dejavnosti). Vodji sta bili Marko Hočevan in Uroš Korenčan. Predvideval je, da so bili sestanki koordinacije, a se jih ni udeleževal, in da so tam potekali tudi dogovori kaj bo kdo naredil. Tožnik je naredil neke IDZ, za DIIP pa se ne spominja. Kontaktna oseba za tožnika je bil ali vodja enega izmed oddelkov ali zaposleni. Prezentacije za obisk evropske komisije se ni spominjal. Pri stvareh, ki ne dosegajo javnih naročil se pripeti, da kdo kaj naroči in se dokumentacija kasneje ureja. Projektna dokumentacija je bila pridobljena kot donacija Hypo leasinga. Verjetno so oni izbrali projektanta. Predvideval je, da pogodba zajema vse stroške koordinacij. Ni se spominjal sestanka s Korenčanom in tožnikom za DIIP, saj Korenčan takrat še ni delal na občini, se pa je na podlagi e-sporočila opredelil, da se je očitno on pogovarjal s tožnikom za DIIP. Na podlagi predloženih pisnih dokazil se je strinjal, da se je DIIP očitno začel izdelovati na podlagi ustnega naročila.
41. Sodišče na tem mestu opozarja, da gre le za povzetke bistvenih navedb stranke in prič in da se je pri odločanju o njihovi prepričljivosti oprlo predvsem na pisne dokaze in na angažiranega izvedenca. Velja pa poudariti, da je izpovedba tožnika obširna in podrobna, medtem ko so bile priče bolj redkobesedne in se dogodkov niso preveč dobro spominjale. Iz izpovedb prič je nenazadnje razvidno, da so se izogibale odgovorom na konkretna vprašanja in da so svoje izpovedbe deloma prilagajale predloženim jim listinam deloma pa so se sklicevale na pogodbo in naročilnico. Nedoslednosti je sicer mogoče najti tudi v izpovedbi tožnika, a je njegova izpovedba kot celota prepričljiva, logična in življenjska ter podprta s pisnimi dokazi, zato ji je sodišče v bistvenem sledilo.

42. O pisnih dokazilih

43. Pravdni stranki sta nesporno po ponudbi tožnika z dne 27.9.2007 za izdelavo IDZ sklenili pogodbo 25.10.2007 (priloga A1), kar je bil tudi predmet pogodbe. Z njo je bil tožnik zavezan za izdelavo IDZ po ponudbi v štirih (pisnih) izvodih, pri čemer je morala izdelana IDZ (med drugimi) vsebovati tudi segment potrebnih aktivnosti v zvezi z vodenjem projekta. Zavzemanje toženke, da je treba segment potrebnih aktivnosti v zvezi z vodenjem projekta (za izdelavo IDZ) razumeti precej širše, je po presoji sodišča neutemeljeno. Rok za izdelavo je bil po pogodbi 30.10.2007, plačilo v višini 21.338,64 EUR pa je bilo predvideno po potrditvi dokumentacije. Pogodba ne predvideva sodelovanja na sestankih koordinacije, sodelovanja v ožji delovni skupini župana, izdelave e-verzije IDZ, priprave 3D prezentacije, izdelave dveh plakatov, pridobivanja projektnih pogojev in plačila projektnih pogojev ter izrisa obstoječega stanja Lovskega dvorca in gradu Kieselstein ter načrta arhitekture za Lovski dvorec, Pristavo, Kieselstein. Toženka ob navedenem tudi sama priznava, da je koordinacija večkrat obravnavala nadaljnje faze priprave gradbene dokumentacije, kar je v nasprotju s pogodbenim določilom, da gre le za potrebne aktivnosti v zvezi z vodenjem projekta (za izdelavo IDZ). Prav tako ni bilo mogoče slediti navedbam toženke o zamudi tožnika, nepopolnostih in dopolnjevanju pri izdelavi IDZ in njenih dopolnitvah. V spisu se namreč nahaja zapisnik sestanka z dne 19.12.2007, v katerem je jasno zapisano, da je izdelava IDZ (z dopolnitvijo) realizirana. Slediti je tudi mogoče tožniku, da so bila vsa dela po IDZ (in dopolnitvi IDZ) izdelana že konec novembra 2007, saj je tožnik neprerevano izstavil končni račun za oboje že 27.11.2007, nato pa je po zavrnitvi računa iz razloga, da naj bodo storitve zaračunane ločeno, in po prošnji toženke zaradi rebalansa proračuna račun razdelil ter dodatna dela obračunal šele 13.3.2008. Toženka je dela za izdelavo IDZ nesporno v celoti plačala 31.12.2007. Dodatna dela pa je plačala 16.4.2008. Tudi izdelava DIIP je bila obračunana posebej z računom 25.6.2007 in plačana 30.7.2007.
44. Iz priloge A2 izhaja, da je tožnik toženki 12.11.2007 poslal scane JPG datotek za kompleks Kieselstein in da je toženko pozval za morebitne pripombe. Iz priloge A3 izhaja, da je 13.3.2008 Korenčanu poslal specifikacijo opravljenih del in prosil za potrditev specifikacije in dodatno pisno naročilo. Iz priloge A3 izhaja, da je 10.3.2008 Ida Vidmar tožnika pozvala k predaji oziroma pregledu že predane dokumentacije po pogodbi (op. navedeno ni predmet tožbe) in k pregledu še narejenih del tožnika ter dogovora o oceni stroška in plačilu. Navedeni e-mail tako izkazuje najmanj, da je tožnik dodatna dela (izven pogodbe) opravil in da se je toženka očitno zavedala svoje obveznosti glede plačila teh del. Vsakršno drugačno razumevanje e-maila s strani toženke ni logično in mu ni mogoče slediti. Pod prilogo A5 se nahajajo potrdila o oddaji pošiljk soglasodajalcem, ki izkazujejo, da je tožnik storitve v zvezi s tem opravljal. Plačili Komunalni Kranj s strani tožnika

pod A6 in A7 sta tudi sicer nesporni. Iz zapisnika koordinacije z dne 6.2.2008 izhaja, da je bilo dano navodilo tožniku, da zaprosi za projektne pogoje, in da je bil IDZ izdelan in potrjen. Prav tako je bila zadolžitev tožnika (in še ene osebe), da premeri(ta) stanovanja v Lovskem dvorcu, in je bila ustanovljena ožja delovna skupina župana, v katero je bil tožnik predlagan. V prilogi A 11 je izrisana 3D prezentacija. V prilogah od A12 do A17 so e-maili, s katerimi je tožnik toženki 14.9.2007, 24.9.2007, 9.10.2007, 6.11.2007, 12.11.2007 pošiljal priloge v e-obliki. V zadnjem e-mailu 4.12.2007 je določen sestanek 12.12.2007 za pregled dokumentacije. Iz priloge A18 izhaja, da je na sestanku koordinacije 19.12.2007 bila že zabeležena realizacija IDZ s strani tožnika. Pod prilogo A19 je naročilnica toženke za izdelavo IDZ z dne 14.12.2007, pod A20 pa ponudba tožnika z dne 1.12.2007. Iz priloge A21 izhaja, da je bil tožnik 15.1.2008 na sestanku koordinacije (med drugimi) vključen v delovno ekipo za izdelavo projektne naloge. Enako izhaja iz zapisnika koordinacije z dne 11.2.2008 (priloga A23), kjer je bil tožnik tudi predviden za razgovore s stanovalci. V prilogi A25 in A26 se nahaja zavrjeni račun za celotno IDZ, ki ga je tožnik nato ločil kot je bilo omenjeno že drugje, in zavrnitev računa s strani toženke. Pod A27 in A28 sta ločena računa. Pod prilogo A29 se nahaja s strani toženke tožniku poslani osnutek pogodbe za projektno dokumentacijo z dne 21.2.2008. Iz priloge A30, to je zapisnika koordinacije z dne 20.2.2008 izhaja zadolžitev tožnika za predstavitev končnega izgleda projekta delegaciji EU. Pod A31 se nahaja sporočilo Ide Vidmar tožniku, kako naj pripravi table za predstavitev. Zanimiva je tudi priloga A45, v kateri toženka po pooblaščenjih tožniku 22.9.2010 sporoča, da mu priznava udeležbo na sestankih projektne skupine in izdelavo plakata in da je pripravljena poravnati tudi stroške v zvezi s soglasodajalci, če je šlo za njegovo obveznost, če že ni bila poravnana in če bo razvidno, kaj priložena dokumentacija pomeni. V spisu se nahaja tudi plakat s 3D prezentacijo, ponudba za IDZ z dne 27.9.2007 (A47) in lokacijska informacija z dne 30.8.2007 (A48), za katero je tožnik zaprosil še pred podpisom pogodbe za IDZ in izvedbo javnega razpisa (zahteva z dne 21.8.2007 pod A49).

45. Pod prilogami A50 do A53 so e-mail-i z dne 14.9.2007, 24.9.2007 (datoteka DWG), 9.10.2007 in 16.11.2007 s prilogami. Po presoji sodišča gre nedvomno za IDZ v e-obliki. Toženka je dokumente pridobila oziroma so ji bili poslani in jih je večinoma lahko odpirala, konvertirala,... Kako si toženka predstavlja IDZ v e-obliki ni povsem jasno, tožnik pa je vsekakor uspel postaviti zadostno trditveno in dokazno podlago v tej smeri. Navedeni dokumenti, predvsem e-sporočilo z dne 24.9.2007, s prilogami zadoščajo za prejem IDZ v e-obliki. Gre za poslane načrte, ki jih je toženka lahko odpirala, konvertirala,... in ki so bili tako uporabni. Pavšalni dvomi toženke navedenega ne izpodbijejo, tožnik pa neprerekano navaja, da so bili popravki po 24.0.2007 le zanemarljivi. Tudi sicer je ob tem razvidno, da je toženka sama v zapisniku z dne 19.12.2007 zapisala, da je IDZ realiziran. Pod

prilogami A63, A64 in A65 so skice izrisa stanja, načrti obstoječega stanja in arhitekture PGD. Pod A66 se nahaja vloga za soglasodajalce, pod A70 so potni nalogi. V prilogi A72 se nahaja e-sporočilo z dne 29.2.2008 s prilogami (JPG datotekami), s katerim tožnik izkazuje delo v ožji delovni skupini župana (kontakte in tehnično pomoč predstavnikom regionalne razvojne agencije).

46. Iz priloge A77 izhaja, da je tožnik e-verzijo IDZ toženki poslal 24.9.2007 tudi pisno na CD-ju. Sklicevanje toženke, da nima več vpisne knjige iz tega časa in da CD-ja ni našla v svojih arhivih, pri tem ne more biti upoštevno. Tožnik je celo dodatno želel navedeno pošiljanje izkazati s sklicevanjem na toženkino vpisno knjigo. Povedano drugače, tožnik je storil vse, kar je v njegovi moči, da izkaže prejem e-verzije IDZ tudi po tej poti, medtem ko toženka izpostavlja dvome, ki jim sodišče ob predloženem spisovnem gradivu pač ne more slediti. Ob predloženem spisovnem gradivu toženki njena pasivnost ne more biti v korist, prav tako ji ne more biti v korist, da vpisno knjigo za pošto shranjuje le za zakonsko predpisani čas. Pod prilogo A78 je zbiranje ponudb za izdelavo IDZ z dne 25.9.2007 in zapisnik o odpiranju ponudb z dne 3.10.2007 ter obvestilo o oddaji javnega naročila z dne 4.10.2007, kar je upošteva zgoraj navedeno po izdelavi in prejemu e-oblike IDZ. Tudi za DIIP je bil tožnik očitno angažiran že ustno (glej priloge od A81 do A86). V nadaljnjih A prilogah so dopisi soglasodajalcem in njihovi odgovori (glej zgoraj).
47. Toženka je poleg nesubstanciranega dokaznega predloga z zaslišanjem Uroša Korenčana v spis vložila listine od B1 do B13. Z njimi izkazuje nesporna plačila z njene strani. Prilaga tudi zapisnik koordinacije z dne 20.2.2008, fotokopijo slike omenjenih plakatov in nekaj skic. Predložila je tudi zapisnik koordinacije z dne 5.3.2008, v katerem je določeno, da bo primopredaja s tožnikom 11.3.2008, in prazen primopredajni zapisnik. Pri tem je med strankama nesporno, da do primopredaje na navedeni dan ni prišlo, vendar toženka o tem ne navede kakšnih bistvenih pravno relevantnih dejstev (konkretizirano sporoča le, da naj ji tožnik ne bi predal neke druge dokumentacije, ki jo je potreboval za svoje delo, medtem ko je tožnik izkazal, da ji je IDZ predal in to v pisni in v e-obliki). Toženka prilaga tudi pisno pogodbo in gradbeno dovoljenje z dne 17.11.2008 in spremembo le-tega z dne 14.12.2009. Ni jasno, kaj naj bi iz gradbenega dovoljenja in njegove spremembe izhajalo, očitno pa se nanaša na pismo o nameri, pogodbo s Hypo leasingom, pogodbo slednjega s PUZ in pogodbo z Loka inženiring (vse to namreč toženka vlaga v spis).
48. O izvedenskem mnenju
49. Izvedenec računalniške stroke mag. Borut Golob je izdelal izvedensko mnenje, na katerega toženka ni imela nobenih pripomb, medtem ko pripombe tožnika niso bile takšne narave, da bi terjale dopolnitev izvida in mnenja. Izvedenec je poiskal

in izpisal vso e-pošto med tožnikom in Urošem Korenčanom, Ido Vidmar in Alešem Sladojevičem v obdobju od 1.6.2007 do 13.3.2008. Poiskal in izpisal je vso pošto, razen sporočila z dne 24.9.2007 s priložo, ki ga ni našel v nobeni pregledani shrambi pošte (priloga A51). Najdena pošta je bila poslana. Izvedenec ni našel nobenega sporočila, ki bi kazalo, da se je pošta vrnila tožniku. Ne more potrditi, da so vsi prejemniki prejeli pošto. Vsebina pošte je, razen glede e-sporočila z dne 15.6.2007 in že omenjenega sporočila, ki ga ni našel, enaka vsebini prilog v spisu. Nedvoumnega dokaza, kakšni dokumenti so bili poslani toženki, ni, za dokumente in e-sporočila, ki jih je našel na disku tožnika, pa je trdil, da so bili poslani. Tudi za sporočila in dokumente, ki so v spisu (sporočilo z dne 24.9.2007) in ki jih na disku ni našel, je domneval, da so bili poslani in kasneje verjetno izbrisani iz poštnega predala. Izpis e-sporočila s tega dne bi se sicer dalo ponarediti, vendar v takšno možnost dvomi, saj ni tako enostavno. Razen v primerih, ko je toženka na sporočilo odgovorila, ne obstaja nedvoumen dokaz, da je zatrjevane dokumente prejela. Tudi ob pregledu računalnikov ali poštnega strežnika toženke, bi lahko pridobil nedvoumen dokaz le, če bi našel vsa prejeta sporočila, kar pa je po tem času in možnosti izbrisa sporočil zelo malo verjetno. Ni nedvoumnega dokaza, da sistemski skrbnik toženke zaradi velikosti dokumentov ni avtomatično zavrnil prejema. Med vsemi sporočili ni našel nobenega obvestila o tem, dopušča pa možnost izbrisa iz poštnega predala. Toženka je lahko odpirala dokumente jpg, doc in zip. Sporočilo z dne 24.9.2007 ima za priložo datoteko dwg, ki se odpira s programom AutoCAD, ki ga običajno ni na računalniku, a obstaja nekaj brezplačnih orodij, ki omogočajo ogled teh datotek. Meni, da te datoteke niso mogli ogledovati, razen če so namestili ustrežne programe, so pa bile v istem sporočilu nekatere risbe poslane tudi v jpg. Kljub najdeni elektronski pošti izvedenec ne more podati nedvoumne trditve, da je toženka sporočila prejela in da jih je lahko odprla in pregledovala.

50. O višini tožbenega zahtevka
51. Dejstva v zvezi z višino tožbenega zahtevka so nesporna, saj toženka nobenih trditev v tej zvezi ni (substancirano) prerekala.
52. Za e-verzijo IDZ tožnik zahteva 1.999,00 EUR plus DDV, za delno izveden izris obstoječega stanja 12.114,00 EUR plus DDV in za delno izveden načrt arhitekture 23.622,00 EUR plus DDV, za izdelavo 3D prezentacije in dveh plakatov 1.800,00 EUR plus DDV in 2.700,00 EUR plus DDV, za pridobivanje projektantskih pogojev 3.750,00 EUR plus DDV in povračilo (nespornih) stroškov v višini 87,72 EUR, 3.850,00 EUR plus DDV, 172,26 EUR kilometrin in 35,20 EUR cestnin za udeležbo na sestankih koordinacije ter 8.000,00 EUR plus DDV za konzultantske

ure (izmere Lovskega dvorca in izdelavo skic, izmere gradu in izdelavo skic, za ogled stanovanj in razgovore s stanovalci, za izdelavo projektne naloge in za delo v ožji delovni skupini župana. V zvezi s slednjo nalogo je tožnik podrobno opisal svoje delo, čemur toženka ni substancirano ugovarjala.

53. Gre za glavnico v skupni višini 58.130,00 EUR, vendar pa sodišče glede dejanskih stroškov (plačilo računov komunalni v višini 87,72) tožniku ni prisodilo DDV. Prav tako ni najti podlage za prisojo DDV v višini 22% od storitev, ki so bile opravljene v letu 2007 oziroma v letu 2008, saj je takrat znašal DDV le 20% (glej ustrezne spremembe Zakona o davku na dodano vrednost). Prisojeni znesek tako znaša z 20% DDV 69.650,73 EUR plus 87,72 EUR zaradi plačil komunalni, kar znaša 69.738,45 EUR.
54. Tožnik ni izkazal utemeljenosti dela tožbenega zahtevka, ki ga uveljavlja zaradi zamud s plačili DIIP, IDZ in dopolnitve IDZ, v višini nateklih kapitaliziranih zakonskih zamudnih obresti v višini 59,82 EUR z ZZO od 17.4.2008 dalje. V tej zvezi se namreč sklicuje na zapadlost posamičnih računov in na datum plačil toženke, pri čemer pa toženka utemeljeno izpostavlja zakone o izvrševanju proračuna, ki določajo zakonski 30-dnevni plačilni rok, ki je neodvisen od siceršnjega dogovora med pravnima strankama. Povedano drugače, tožnik bi moral v tej zvezi zatrjevati in izkazati, da je toženka zamudila roke po zakonu o izvrševanju proračuna. Zato je bilo treba v tem delu tožbeni zahtevek zavrnil, saj tožnik ni izkazal toženkine zamude s plačili računov.
55. Prav tako je sodišče tožniku obresti od zneska 69.738,45 EUR prisodilo šele od vložitev tožbe dalje, saj tožnik zahtevek glede obresti povezuje le z dejstvom preklica naročila s strani toženke, iz česar pa ni mogoče razbrati toženkine zamude v zvezi s plačilom vtoževanih del. Ker ni podanih drugačnih trditev o zamudi toženke se je sodišče lahko oprlo le na datuma, ki se nanašata na vložitev tožbe (na prvotno opredeljeno višino tožbenega zahtevka) in na njeno spremembo (zvišanje tožbenega zahtevka), to je na datuma 12.11.2010 in 12.3.2011.
56. Glede na povedano je sodišče v pretežnem delu ugodilo tožbenemu zahtevku in odločilo kot izhaja iz izreka te odločbe.
57. Odločitev o priglašeni stroški pravnega postopka temelji na prvem odstavku 154. člena ZPP v zvezi z 155. členom ZPP in veljavni Odvetniški tarifi. Tožnici so priznani stroški sodne takse v skupni višini 1.317,00 EUR (brez DDV), nagrada za postopek v višini 1.023,10 EUR, nagrada za narok v višini 944,40 EUR, 20,00 EUR materialnih stroškov, 748,65 EUR stroškov za izvedenca (brez DDV), 4x22,20 EUR kilometrine na relaciji Ljubljana - Kranj - Ljubljana in 22% DDV.

PRAVNI POUK:

Zoper sodbo je dovoljena pritožba v roku 15 dni po prejemu prepisa sodbe. Pritožba se vložijo pisno pri tem sodišču v dveh izvodih. Pritožba mora obsegati navedbo sodbe, zoper katero se vlaga, izjavo, da se sodba izpodbija v celoti ali v določenem delu, pritožbene razloge in podpis pritožnika (335. člen Zakona o pravdnem postopku – ZPP). Če je pritožba nerazumljiva ali ne vsebuje vsega, kar je treba, da bi se lahko obravnavala, jo sodišče zavrže, ne da bi pozivalo vložnika, naj jo popravi ali dopolni (336. člen ZPP). Ob vložitvi pritožbe mora biti plačana sodna taksa. Če sodna taksa ni plačana niti v roku, ki ga določi sodišče v nalogu za njeno plačilo in tudi niso podani pogoji za oprostitev, odlog ali obročno plačilo sodnih taks, se šteje, da je pritožba umaknjena (3. odst. 105. a člena ZPP).

Če ob vložitvi pritožbe pooblaščenec stranke, ki je odvetnik, ne predloži pooblastila, mu sodišče ne dovoli, da začasno opravlja pravdna dejanja za stranko, ampak pritožbo zavrže (5. odst. 98. člena ZPP).

Kranj, 16. september 2015

Okrožni sodnik:
Aleksander Urankar, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvornikom

Podpis priložnega
delavca sodišča:

OKROŽNO SODIŠČE V KRANJU
26-10-2016
PREJETO

REPUBLIKA SLOVENIJA
VIŠJE SODIŠČE V LJUBLJANI

IPg 844/2010-88
I-EPg/95/2016

MESTNA OBČINA
KRANJ

Prejeto	28.10.2016		
Sl. št.	Sl. št.	Sl. št.	Sl. št.
4923	492-17/15-5		

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Višje sodišče v Ljubljani je v senatu višjih sodnic Milojke Fatur Jesenko kot predsednice in Maje Jurak in Lidije Leskošek Nikolič kot članic,

v gospodarskem sporu tožeče stranke: **JOŽEF SENČAR s.p.**, Poklukarjeva ulica 3, Ljubljana, zoper toženo stranko: **MESTNA OBČINA KRANJ**, Slovenski trg 1, Kranj,

zaradi plačila 70.918,82 EUR s pripadki,

o pritožbah obeh pravnih strank zoper sodbo in sklep Okrožnega sodišča v Kranju I Pg 844/2010-76 z dne 16. 9. 2015,

na seji 28. septembra 2016

RAZSODILO:

- I. Pritožba tožnika se zavrne in se izpodbijana odločba v IV. točki izreka potrdi.
- II. Pritožba toženke se zavrne in se izpodbijana odločba v III. in V. točki izreka potrdi.
- III. Tožnik sam krije svoje stroške pritožbenega postopka.

OBRAZLOŽITEV:

1. Sodišče prve stopnje je z izpodbijano odločbo dopustilo spremembo tožbe z dne 12. 3. 2011 (I. točka izreka) in ugotovilo, da je tožnik umaknil tožbo v delu, ki se nanaša na plačilo v višini 1.241,09 EUR s pripadki in je postopek v tem delu ustavilo (II. točka izreka). Toženki je naložilo, da tožniku v roku 15 dni plača 62.559,91 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 12. 11. 2010 dalje in 7.178,54 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 12. 3. 2011 dalje (III. točka izreka), v presežku pa je tožbeni zahtevek zavrnilo (IV. točka izreka). O stroških pravnega postopka je odločilo tako, da mora toženka tožniku v roku 15 dni povrniti pravne stroške v višini 4.598,73 EUR, v primeru zamude z zakonskimi zamudnimi obrestmi od poteka roka za prostovoljno izpolnitev obveznosti do plačila (V. točka izreka).
2. Toženka je vložila pravočasno pritožbo zoper sodbo sodišča prve stopnje. Višje sodišče je zato izpodbijano odločbo preizkušalo v III. in V. točki izreka odločbe, saj je o spremembi tožbe v I. točki izreka in o ustavitvi postopka v II. točki izreka odločbe sodišče odločalo s sklepom, tega pa toženka ni izpodbijala. Prav tako na podlagi pritožbe toženke ni preizkušalo odločitve, sprejete v IV. točki izreka, saj je v tem delu toženka uspela (prvi odstavek 350. člena ZPP). Toženka je vložila pritožbo zaradi bistvenih kršitev določb pravnega postopka, zmotne uporabe materialnega prava in zmotne ter nepopolne ugotovitve dejanskega stanja. Višjemu sodišču je predlagala, da pritožbi ugodi in izpodbijani del odločbe spremeni tako, da tožbeni zahtevek zavrne, oziroma podrejeno, da pritožbi ugodi in izpodbijani del odločbe razveljavi ter zadevo vrne sodišču prve stopnje v novo sojenje. Stroškov pritožbenega postopka ni priglasila.

3. Tožnik je odgovoril na pritožbo toženke in predlagal njeno zavrnitev ter potrditev izpodbijane odločbe. Stroškov odgovora na pritožbo ni priglasil.
4. Tožnik je vložil pravočasno pritožbo zoper „določen del sodbe“, na katerega se nanaša obrazložitev v 55. točki. Glede na navedeno je višje sodišče štelo, da tožnik izpodbija IV. točko izreka odločbe sodišča prve stopnje (prvi odstavek 350. člena ZPP). Tožnik je predlagal, da višje sodišče pritožbi ugodi in izpodbijani del sodne odločbe spremeni tako, da ugodi tožbenemu zahtevku še v tem delu. Priglasil je stroške pritožbenega postopka.
5. Pritožba tožnika je bila vročena toženki v odgovor, vendar ta nanjo ni odgovorila.
6. Pritožbi nista utemeljeni.

O pritožbi toženke:

7. Tožnik zahteva plačilo storitev, ki niso bila dogovorjena v Pogodbi št. 351-0426/07-2-47/05 (priloga A1 spisa), jih je pa izvedel po ustnem naročilu toženke, in sicer za izdelavo e-verzije IDZ (idejne zasnove) zahteva 1.999,00 EUR + DDV, za delno izveden izris obstoječega stanja 12.114,00 EUR + DDV, za delno izveden načrt arhitekture 23.622,00 EUR + DDV, za izdelavo 3D prezentacije in dveh plakatov 1.800,00 EUR + DDV in 2.700,00 + DDV, za pridobivanje projektantskih pogojev 3.750,00 EUR + DDV in povračilo stroškov v višini 87,72 EUR, 3.850,00 EUR + DDV, 172,26 EUR kilometrin in 35,20 EUR cestnin za udeležbo na sestankih koordinacije ter 8.000,00 EUR + DDV za konzultantske ure (izmere Lovskega dvorca in izdelava skic, izmere gradu in izdelava skic, ogledi stanovanj in razgovori s stanovalci, izdelava projektne naloge in delo v ožji delovni skupini župana). Tožnik se v zvezi z višino terjatve sklicuje na cenik Zbornice za arhitekturo in prostor Slovenije (ZAPS) in navaja, da zahteva običajno plačilo.
8. Toženka v pritožbi uveljavlja (1) da so zaradi kršitev pravil o javnem naročanju vsakršni ustni dogovori nični, (2) da tožnik ni dokazal, da bi mu bilo ustno naročeno, da naj izdela nadaljnjo projektno dokumentacijo in (3) da toženka ni ne naročila, ne prejela IDZ v e-obliki.
9. Toženka v pritožbi navaja, da je ustni dogovor za izdelavo načrta

arhitekture (plačilo v višini 23.622,00 EUR + DDV) in za izdelavo izrisa obstoječega stanja (plačilo v višini 12.144,00 EUR + DDV) ničen, in da je sodišče prve stopnje prezrlo določbo 110. člena Zakona o javnem naročju - ZJN-2¹. Višje sodišče ugotavlja, da je ZJN-2 vse do novele ZJN-2B² res določal, da so pogodbe o javnih naročilih nične, če so sklenjene spremembe in dopolnitve k osnovni pogodbi v nasprotju z določili ZJN-2 (peta alineja prvega odstavka 110. člena ZJN-2), oziroma če so sklenjene brez predhodno izvedenega postopka oddaje javnega naročila (sedma alineja prvega odstavka 110. člena ZJN-2³). Zato je materialnopravna ugotovitev sodišča prve stopnje, da zakon ničnostne sankcije ne predpisuje, zmotna.⁴ Poleg tega višje sodišče glede na razloge sodišča prve stopnje pripominja še, da v konkretnem primeru ne gre le za vprašanje pisnosti (v tem primeru je pisna oblika *res forma ad probationem*, o čemer govorita odločbi VSRS III Ips 33/2013 z dne 20. 1. 2015 in III Ips 36/2013 z dne 7. 10. 2014), temveč tudi za vprašanje, kakšna je posledica kršitev pravil o javnem naročanju (do katerih je v konkretnem primeru nedvomno prišlo), oziroma ali se toženka pred plačilom za opravljeno delo sploh lahko brani z ugovorom, da je pogodba nična.

10. Načeloma se sicer resda vsaka zainteresirana oseba lahko sklicuje na ničnost (92. člena OZ), in tudi toženka bi se v katerih primerih lahko (npr. ko bi morala toženka prva izpolniti svojo obveznost oziroma izpolniti svojo sodelovalno dolžnost, pa bi se temu upirala sklicujoč se na ničnost pravnega posla). Res je tudi, kot je navedeno v prejšnjem odstavku, da zakon za pogodbo, sklenjeno brez predhodno izvedenega postopka oddaje javnega naročila, določa ničnostno sankcijo. Ravnanja toženke, ko je tožniku mimo postopkov javnega naročanja naročila izdelavo načrta arhitekture in izris obstoječega stanja, namreč niso skladna z načelom zagotavljanja konkurence med ponudniki (7. člen ZJN-2), z načelom transparentnosti pri javnem naročanju (8. člen ZJN-2) oziroma z načelom enakopravne obravnave ponudnikov (9. člen ZJN-2), in pomenijo kršitev določbe drugega odstavka 24. člena ZJN-2, ki določa, da je treba izvesti postopek javnega naročanja, v kolikor vrednost predmeta javnega naročanja presega 10.000,00 EUR (po noveli ZJN-2B pa 20.000,00 EUR).

11. Vendar pa OZ skladno s teorijo o afirmaciji kljub temu dopušča

1 Ta zakon se je uporabljal v času od 7. 1. 2007 do 31. 3. 2016.

2 Uradni list RS, št. 19/2010 z dne 12. 3. 2010

3 Velja omeniti, da so se določila o ničnosti pogodb z 110. člena ZJN-2, ki so bila z novelo ZJN-2B izbrisana iz ZJN-2, prenesla v novi 44. člen ZPVPJN.

konvalidacijo že realizirane pogodbe, če je prepoved manjšega pomena⁴. Drugi odstavek 90. člena OZ namreč določa, da če je prepoved manjšega pomena in je bila pogodba izpolnjena, se ničnosti ne more uveljavljati. Kršitev dolžnosti izvedbe postopka javnega naročanja sama po sebi sicer ni manjšega pomena, vendar pa v konkretnem primeru ne rezultira v posledicah, ki jih zasleduje tožena stranka (pred plačilom vtoževane terjatve se namreč brani z ugovori, da tožniku ni dolžna ničesar plačati, ker je ta storitve opravljal po nični pogodbi). Pomen predhodno omenjene ničnostne sankcije je namreč v varstvu interesov ponudnikov, ki zaradi neizvedbe postopka javnega naročila niso mogli oddati ponudb in niso bili izbrani ni javnem razpisu. Vendar se ti lahko poslužijo sistema procesnih pravil, na podlagi katerih jim je zagotovljeno varstvo pravic in sankcioniranje kršitev pravil o javnem naročanju (in sicer po prej veljavnem Zakon o reviziji postopkov javnega naročanja (ZRPJN)⁵, oziroma po sedaj veljavnem Zakonu o pravnem varstvu v postopkih javnega naročanja (ZPVPJN)⁶). Toženka pa ni v poziciji, ki bi se lahko pod krinko varstva njihovih pravic sklicevala na ničnost pogodbe, ker je bila leta sklenjena mimo pravil o javnem naročanju. Toženka namreč skuša v predmetnem postopku zgolj zaradi uresničitve lastnih interesov izrabiti sodno varstvo, ki je sicer namenjeno varstvu koristi tretjih oseb, za katere pa ni izkazano, da bi bilo vanje poseženo⁷. Zato z uveljavljanjem ničnosti toženka ne more uspeti.

12. Tudi sicer bi bilo v nasprotju z načelom vestnosti in poštenja (5. člen OZ) in prepovedjo zlorabe pravic (7. člen OZ), v kolikor bi toženka uveljavljala ničnost proti sopogodbenu, češ da mu ne gre plačilo za opravljeno delo, ker je bilo opravljeno po pogodbi, v zvezi s katero ni bil izveden postopek javnega naročanja, čeprav mu je naročila izvedbo večih projektov (tožnik je sodeloval celo v ožji delovni skupini župana) in v celoti in v daljšem obdobju brez ugovorov sprejemala njegove izpolnitve. Glede na navedeno se toženka tudi neutemeljeno sklicuje na to, da je tožnik gospodarski subjekt, ki izvaja dejavnost na trgu, zaradi česar bi moral biti bolj skrben in ne bi smel na lastno pest pričeti z izvedbo storitev, dokler postopek javnega naročanja ni bil dokončno izpeljan (pri čemer višje sodišče pripominja, da v

4 A. Polajnar Pavčnik v Obligacijski zakonik (OZ) s komentarjem, splošni del, 1. knjiga, GV založba, Ljubljana 2003, str. 518.

5 Uradni list RS, št. 78/1999, 90/1999 - popr., 110/2002, 2/2004 - ZPNNVSM, 42/2004, 61/2005, 78/2006, 53/2007, 32/2009 - odl. US, 43/2011 - ZPVPJN

6 Uradni list RS, št. 43/2011, 60/2011 - ZTP-D, 63/2013, 90/2014 - ZDU-11, 95/2014 - ZIPRS1415-C, 96/2015

7 sodbna Urvhovnega sodišča RS III Ips 124/2011 z dne 17. 6. 2014

konkretnem primeru ni bil niti začet), in nadalje še, da bi se tožnik moral zavedati, kakšne posledice ga lahko zaradi tega zadanejo (neplačilo toženke). Poleg tega velja pripomniti, da sta se obe pogodbeni stranki zavedali, da bi morala toženka izvesti postopek javnega naročanja, pa tega ni storila, tožnik pa je (zavedujoč se tega) kljub temu opravljal storitve po naročilu toženke, kar še dodatno utemeljuje sklep, da toženka proti tožniku ne more uveljavljati ničnosti.

13. Pravilnost prej navedenega stališča potrjuje tudi sedaj veljavna zakonodaja (v relevantnem obdobju namreč še ni veljala), skladno s katero se naročnik ne more sklicevati na ničnost pogodbe. Zakonu o pravnem varstvu v postopkih javnega naročanja (ZPVPJN)⁸ v 42. členu namreč določa, da lahko ničnost pogodbe ali posameznega naročila uveljavlja oseba, ki ima pravni interes, in zagovornik javnega interesa, pri čemer se pravni interes prizna osebi, ki ima ali je imela interes za dodelitev javnega naročila ali posameznega naročila in ki ji je z domnevno kršitvijo nastala škoda ali bi ji lahko nastala škoda. To pa ni naročnik (toženka).
14. Glede na predhodno navedeno toženka ne more uspeti s pritožbenimi navedbami, da je nična pogodba absolutno neveljavna od začetka, da ničnost učinkuje sama po sebi, in da nična pogodba med strankama take pogodbe ne ustvarja nobenih medsebojnih pravic in obveznosti. Enako velja za pritožbene navedbe, da sodišče na ničnost pazi po uradni dolžnosti (92. člen OZ).
15. Toženka z uveljavljanjem ničnosti ustno danih naročil torej stremi k temu, da se izogne plačilu vtoževane terjatve, vendar pa ima sodišče možnost, da v primeru nemoralnih oz. nedopustnih pogodb zahtevku ugodi ali pa ga zaradi nemoralnosti zavrne⁹. Toženka sicer sklicujoč se na sodbo Višjega sodišča v Celju Cpg 183/2013 z dne 25. 9. 2013 navaja, da bi v takšnem primeru šlo za obid pravil o javnem naročanju, vendar pa pozablja, da bo sama v tem primeru ostala okoriščena, česar pa po prepričanju višjega sodišča ravno tako ni mogoče dopustiti.
16. Pripomniti velja, da tudi v sedaj veljavni zakonodaji, ki v relevantnem obdobju še ni veljala, ni nikjer določeno, da lahko naročnik v primeru

⁸ Uradni list RS, št. 43/2011, 60/2011 - ZTP-D, 63/2013, 90/2014 - ZDU-11, 95/2014 - ZIPRS1415-C, 96/2015

⁹ A. Polajnar Pavčnik v Obligacijski zakonik (OZ) s komentarjem, splošni del, 1. knjiga, GV založba, Ljubljana 2003, str. 515.

kršitve pravil o javnem naročanju „obdrži“ prejeto korist. V drugem odstavku 46. člena ZPVPJN je izrecno določeno, da če je pogodba ali posamezno naročilo nično in pogodbeni stranka drugi *ne more vrniti vsega, kar je prejela na podlagi take pogodbe ali posameznega naročila*, ker to ni mogoče ali narava tistega, kar je bilo izpolnjeno, nasprotuje vrnitvi, mora naročnik poleg izpolnitve obveznosti po zakonu, ki ureja obligacijska razmerja, nemudoma začeti postopek oddaje javnega naročila ali posameznega naročila, razen če predmeta javnega naročanja ne potrebuje več ali zanj nima zagotovljenih sredstev.

17. Toženka se neutemeljeno sklicuje na določbo tretjega odstavka 3. člena ZPP, češ da sodišče prve stopnje ne bi smelo dopustiti nedopustnega razpolaganja strank. V konkretnem primeru namreč ne gre za procesne dispozicije strank (umik tožbe, pripoznavo zahtevka, ipd...), ki bi jih sodišče prve stopnje lahko preprečilo (oziroma moralo preprečiti).
18. Toženka v pritožbi izpodbija dejansko ugotovitev sodišča prve stopnje, da je tožniku uspelo izkazati ustno naročilo za izdelavo nadaljnje projektne dokumentacije (od IDZ naprej). Navaja, da je sodišče prve stopnje slednje štelo za izkazano zaradi ugotovitve, da so ustni dogovori obstajali tudi pri izdelavi DIIP in IDZ, vendar da so bili ti - za razliko od nadaljnje projektne dokumentacije - podkrepljeni z elektronskimi sporočili. Te pritožbene navedbe so neutemeljene. Sodišče prve stopnje se namreč pri presoji, ali je tožniku uspelo izkazati ustno naročilo za izdelavo nadaljnje projektne dokumentacije, ni oprlo (le) na prejšnjo „poslovno prakso“ pravnih strank, temveč je gornja dejanska ugotovitev rezultat izvedenega dokaznega postopka. Sodišče prve stopnje je ocenilo, da je tožnik obstoj ustnega dogovora dokazal, in sicer z lastno izpovedbo, ki je bila podprta z listinskimi dokazi. Sodišče prve stopnje je pojasnilo tudi, zakaj ni sledilo izpovedbam prič, ki so izpovedovale nasprotno (37. - 41. točka obrazložitve izpodbijane sodbe), česar toženka v pritožbi ne izpodbija. Skrbne, popolne in temeljite dokazne ocene sodišča prve stopnje, ki ji višje sodišče v celoti sledi, toženka ne more ovreči s skupimi pritožbenimi navedbami, da bi bilo nelogično, da bi tožniku obljubljala plačilo, če bi lahko (oziroma je) od Hypo leasing prejela nadaljnjo projektno dokumentacijo kot darilo (neodplačno).
19. Sodišče prve stopnje je sledilo izpovedbi tožnika, da je predajo e-verzije IDZ zahteval Korenčan, vodja projekta pri toženki (37. točka obrazložitve),

česar toženka ne more izpodbiti s skupimi navedbami, da iz nobenega dokumenta ne izhaja, da bi bil naročen IDZ v e-obliki (dwg formatu). Nadalje toženka navaja, da iz dopisa z dne 24. 9. 2007, ki ga je tožnik naslovil na Uroša Korenčana, izhaja, da so mu priloženi *skenirani načrti*, dopolnitve v skladu z dogovori na zadnjem sestanku. Navaja, da bi lahko te načrte skeniral vsakdo, s čemer smiselno uveljavlja, da tožnik zaradi tega ni upravičen do plačila za izročitev IDZ v e-obliki (ker to ni „prava“ e-oblika). Vendar s temi pritožbenimi navedbami toženka ne more uspeti. Dopis z dne 24. 9. 2007 (priloga A77 spisa), na katerega se sklicuje, se namreč res nanaša na skenirane načrte, vendar pa se e-mail sporočilo datirano istega dne (priloga A13 spisa) nanaša na IDZ v dwg formatu, pri čemer toženka sama v pritožbi navaja, da bi bil tožnik upravičen do plačila le, če bi ji poslal IDZ v tem formatu. Zato presenečajo njena nadaljnja pritožbena nasprotovanja presoji sodišča prve stopnje, da bi morala sama zagotoviti možnost odpiranja dwg datotek.

20. Kot neutemeljene se torej izkažejo tudi pritožbene navedbe toženke, da ni prejela IDZ v e-obliki (dwg formatu), saj je slednje izkazano z e-mail sporočilom z dne 24. 9. 2007 (priloga A13), ki ga je toženka po mnenju izvedenca tudi prejela (18., 45. in 46. točka obrazložitve izpodbijane sodbe). Izvedenec je pojasnil, da se ta format uporablja v programih za računalniško modeliranje (AutoCAD), vendar pa jih je mogoče z brezplačnimi programi brez težav ogledovati in pretvarjati. Pa tudi sicer je lahko toženka ta format datoteke posredovala naprej profesionalcem, ki so lahko oz. bodo na osnovi tega formata izdelovali nadaljnje načrte in izrise v programih za računalniško modeliranje. Zato po prepričanju višjega sodišča tudi ni pravno pomembno, ali je imela toženka možnost odpreti dokument v dwg formatu, ali ne.

O pritožbi tožnika:

21. Sodišče prve stopnje tožniku priznalo zakonske zamudne obresti od zneska 69.738,45 EUR le od vložitve tožbe dalje (od dne 12. 11. 2010), oziroma od zneska 1.241,09 EUR od povišanja tožbenega zahtevka dalje (od dne 12. 3. 2011), ni pa mu priznalo obrestnega zahtevka za nazaj, od dne 14. 3. 2008 dalje, kot je zahteval tožnik sklicujoč se na to, da je toženka takrat z njim prekinila sodelovanje.

22. Pri tem tožnik vztraja tudi v pritožbi. V bistvenem navaja, da je iz

pripravljalnih vlog jasno razviden datum, s katerim je toženka enostransko prekinila sodelovanje s tožnikom, kar tožnik šteje kot trenutek, s katerim je bila toženka v zamudi s plačilom. Res je, da je ta datum razviden iz pripravljajalnih vlog, vendar pa sam po sebi ne utemeljuje nastopa toženkine zamude s plačilom vtoževane terjatve, kot je pravilno ugotovilo že sodišče prve stopnje. Tožnik bi moral zatrjevati npr. da je toženki poslal račun, ki je zapadel v plačilo določenega dne (od takrat dalje pa tečejo zakonske zamudne obresti), oziroma bi moral zatrjevati datum, ko je toženko pozval na plačilo vtoževane terjate, pa je ni plačala, oziroma bi moral navesti, da je bilo dogovorjeno, da bo do določenega datuma plačala, pa toženka tega ni storila (prim. 299. člen OZ). Tožnik torej ni konkretiziral, zakaj bi morala toženka dne 14. 3. 2008 plačati vtoževano terjatev, zaradi česar se je sodišče prve stopnje glede nastopa zamude pravilno oprlo na datum vložitve tožbe oz. na datum razširitve tožbenega zahtevka.

23. Glede na navedeno tožnik ne more uspeti s pritožbenimi navedbami, da so razlogi, zaradi katerih je tožbo vložil šele 12. 11. 2010, na strani toženke, češ da ga je slednja zavajala, da bo plačala opravljene storitve, in da je moral v obdobju od decembra 2007 do maja 2008 iz lastnih sredstev poravnati stroške, ter nadalje še, da Finančna uprava RS zahteva plačilo DDV in obresti glede na datum opravljene storitve.
24. Višje sodišče je s tem odgovorilo na pritožbene navedbe pravnih strank, za katere je ocenilo, da so bile pomembne pri presoji pravilnosti izpodbijane odločbe (prvi odstavek 360. člena ZPP).
25. Glede na navedeno pritožbene navedbe toženke in tožnika niso utemeljene in ker višje sodišče ni ugotovilo niti kršitev, na katere v skladu z drugim odstavkom 350. člena ZPP pazi po uradni dolžnosti, je pritožbo zavrnilo in odločbo sodišča prve stopnje v izpodbijanih delih potrdilo (353. člen ZPP).
26. Ker tožnik s pritožbo ni uspel, sam krije svoje stroške pritožbenega postopka (prvi odstavek 154. člena ZPP v zvezi s prvim odstavkom 165. člena ZPP).

Ljubljana, 28. september 2016

Predsednica senata:

Milojka Fatur Jesenko l.r.

Ta pritožbo je soglasno zavrnilo.

OKROŽNO SODIŠČE V KRANJU
26-10-2016
PREJETO

REPUBLIKA SLOVENIJA
VIŠJE SODIŠČE V LJUBLJANI

IPg 844/2010-88
I-Epg/195/2016

MESTNA OBČINA
KRANJ

Prejeto		28.10.2016	
Obi. št.	Št. zadeve	Vred.	Pril.
4123	492-17/15-5		

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Višje sodišče v Ljubljani je v senatu višjih sodnic Milojke Fatur Jesenko kot predsednice in Maje Jurak in Lidije Leskošek Nikolič kot članic,

v gospodarskem sporu tožeče stranke: **JOŽEF SENČAR s.p.**, Poklukarjeva ulica 3, Ljubljana, zoper toženo stranko: **MESTNA OBČINA KRANJ**, Slovenski trg 1, Kranj,

zaradi plačila 70.918,82 EUR s pripadki,

o pritožbah obeh pravnih strank zoper sodbo in sklep Okrožnega sodišča v Kranju I Pg 844/2010-76 z dne 16. 9. 2015,

na seji 28. septembra 2016

RAZSODILO:

- I. Pritožba tožnika se zavrne in se izpodbijana odločba v IV. točki izreka potrdi.
- II. Pritožba toženke se zavrne in se izpodbijana odločba v III. in V. točki izreka potrdi.
- III. Tožnik sam krije svoje stroške pritožbenega postopka.

OBRAZLOŽITEV:

1. Sodišče prve stopnje je z izpodbijano odločbo dopustilo spremembo tožbe z dne 12. 3. 2011 (I. točka izreka) in ugotovilo, da je tožnik umaknil tožbo v delu, ki se nanaša na plačilo v višini 1.241,09 EUR s pripadki in je postopek v tem delu ustavilo (II. točka izreka). Toženki je naložilo, da tožniku v roku 15 dni plača 62.559,91 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 12. 11. 2010 dalje in 7.178,54 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 12. 3. 2011 dalje (III. točka izreka), v presežku pa je tožbeni zahtevek zavrnilo (IV. točka izreka). O stroških pravnega postopka je odločilo tako, da mora toženka tožniku v roku 15 dni povrniti pravne stroške v višini 4.598,73 EUR, v primeru zamude z zakonskimi zamudnimi obrestmi od poteka roka za prostovoljno izpolnitev obveznosti do plačila (V. točka izreka).
2. Toženka je vložila pravočasno pritožbo zoper sodbo sodišča prve stopnje. Višje sodišče je zato izpodbijano odločbo preizkušalo v III. in V. točki izreka odločbe, saj je o spremembi tožbe v I. točki izreka in o ustavitvi postopka v II. točki izreka odločbe sodišče odločalo s sklepom, tega pa toženka ni izpodbijala. Prav tako na podlagi pritožbe toženke ni preizkušalo odločitve, sprejete v IV. točki izreka, saj je v tem delu toženka uspela (prvi odstavek 350. člena ZPP). Toženka je vložila pritožbo zaradi bistvenih kršitev določb pravnega postopka, zmotne uporabe materialnega prava in zmotne ter nepopolne ugotovitve dejanskega stanja. Višjemu sodišču je predlagala, da pritožbi ugodi in izpodbijani del odločbe spremeni tako, da tožbeni zahtevek zavrne, oziroma podrejeno, da pritožbi ugodi in izpodbijani del odločbe razveljavi ter zadevo vrne sodišču prve stopnje v novo sojenje. Stroškov pritožbenega postopka ni priglasila.

3. Tožnik je odgovoril na pritožbo toženke in predlagal njeno zavrnitev ter potrditev izpodbijanje odločbe. Stroškov odgovora na pritožbo ni priglasil.
4. Tožnik je vložil pravočasno pritožbo zoper „določen del sodbe“, na katerega se nanaša obrazložitev v 55. točki. Glede na navedeno je višje sodišče štelo, da tožnik izpodbija IV. točko izreka odločbe sodišča prve stopnje (prvi odstavek 350. člena ZPP). Tožnik je predlagal, da višje sodišče pritožbi ugodi in izpodbijani del sodne odločbe spremeni tako, da ugodi tožbenemu zahtevku še v tem delu. Priglasil je stroške pritožbenega postopka.
5. Pritožba tožnika je bila vročena toženki v odgovor, vendar ta nanjo ni odgovorila.
6. Pritožbi nista utemeljeni.

O pritožbi toženke:

7. Tožnik zahteva plačilo storitev, ki niso bila dogovorjena v Pogodbi št. 351-0426/07-2-47/05 (priloga A1 spisa), jih je pa izvedel po ustnem naročilu toženke, in sicer za izdelavo e-verzije IDZ (idejne zasnove) zahteva 1.999,00 EUR + DDV, za delno izveden izris obstoječega stanja 12.114,00 EUR + DDV, za delno izveden načrt arhitekture 23.622,00 EUR + DDV, za izdelavo 3D prezentacije in dveh plakatov 1.800,00 EUR + DDV in 2.700,00 + DDV, za pridobivanje projektantskih pogojev 3.750,00 EUR + DDV in povračilo stroškov v višini 87,72 EUR, 3.850,00 EUR + DDV, 172,26 EUR kilometrin in 35,20 EUR cestnin za udeležbo na sestankih koordinacije ter 8.000,00 EUR + DDV za konzultantske ure (izmere Lovskega dvorca in izdelava skic, izmere gradu in izdelava skic, ogledi stanovanj in razgovori s stanovalci, izdelava projektne naloge in delo v ožji delovni skupini župana). Tožnik se v zvezi z višino terjatve sklicuje na cenik Zbornice za arhitekturo in prostor Slovenije (ZAPS) in navaja, da zahteva običajno plačilo.
8. Toženka v pritožbi uveljavlja (1) da so zaradi kršitev pravil o javnem naročanju vsakršni ustni dogovori nični, (2) da tožnik ni dokazal, da bi mu bilo ustno naročeno, da naj izdelava nadaljnjo projektno dokumentacijo in (3) da toženka ni naročila, ne prejela IDZ v e-obliki.
9. Toženka v pritožbi navaja, da je ustni dogovor za izdelavo načrta

arhitekture (plačilo v višini 23.622,00 EUR + DDV) in za izdelavo izrisa obstoječega stanja (plačilo v višini 12.144,00 EUR + DDV) ničen, in da je sodišče prve stopnje prezrlo določbo 110. člena Zakona o javnem naročju - ZJN-2¹. Višje sodišče ugotavlja, da je ZJN-2 vse do novele ZJN-2B² res določal, da so pogodbe o javnih naročilih nične, če so sklenjene spremembe in dopolnitve k osnovni pogodbi v nasprotju z določili ZJN-2 (peta alineja prvega odstavka 110. člena ZJN-2), oziroma če so sklenjene brez predhodno izvedenega postopka oddaje javnega naročila (sedma alineja prvega odstavka 110. člena ZJN-2³). Zato je materialnopravna ugotovitev sodišča prve stopnje, da zakon ničnostne sankcije ne predpisuje, zmotna. Poleg tega višje sodišče glede na razloge sodišča prve stopnje pripominja še, da v konkretnem primeru ne gre le za vprašanje pisnosti (v tem primeru je pisna oblika *res forma ad probationem*, o čemer govorita odločbi VSRS III Ips 33/2013 z dne 20. 1. 2015 in III Ips 36/2013 z dne 7. 10. 2014), temveč tudi za vprašanje, kakšna je posledica kršitev pravil o javnem naročanju (do katerih je v konkretnem primeru nedvomno prišlo), oziroma ali se toženka pred plačilom za opravljeno delo sploh lahko brani z ugovorom, da je pogodba nična.

10. Načeloma se sicer resda vsaka zainteresirana oseba lahko sklicuje na ničnost (92. člena OZ), in tudi toženka bi se v katerih primerih lahko (npr. ko bi morala toženka prva izpolniti svojo obveznost oziroma izpolniti svojo sodelovalno dolžnost, pa bi se temu upirala sklicujoč se na ničnost pravnega posla). Res je tudi, kot je navedeno v prejšnjem odstavku, da zakon za pogodbo, sklenjeno brez predhodno izvedenega postopka oddaje javnega naročila, določa ničnostno sankcijo. Ravnanja toženke, ko je tožniku mimo postopkov javnega naročanja naročila izdelavo načrta arhitekture in izris obstoječega stanja, namreč niso skladna z načelom zagotavljanja konkurence med ponudniki (7. člen ZJN-2), z načelom transparentnosti pri javnem naročanju (8. člen ZJN-2) oziroma z načelom enakopravne obravnave ponudnikov (9. člen ZJN-2), in pomenijo kršitev določbe drugega odstavka 24. člena ZJN-2, ki določa, da je treba izvesti postopek javnega naročanja, v kolikor vrednost predmeta javnega naročanja presega 10.000,00 EUR (po noveli ZJN-2B pa 20.000,00 EUR).

11. Vendar pa OZ skladno s teorijo o afirmaciji kljub temu dopušča

1 Ta zakon se je uporabljal v času od 7. 1. 2007 do 31. 3. 2016.

2 Uradni list RS, št. 19/2010 z dne 12. 3. 2010

3 Velja omeniti, da so se določila o ničnosti pogodb z 110. člena ZJN-2, ki so bila z novelo ZJN-2B izbrisana iz ZJN-2, prenesla v novi 44. člen ZPVPJN.

konvalidacijo že realizirane pogodbe, če je prepoved manjšega pomena⁴. Drugi odstavek 90. člena OZ namreč določa, da če je prepoved manjšega pomena in je bila pogodba izpolnjena, se ničnost ne more uveljavljati. Kršitev dolžnosti izvedbe postopka javnega naročanja sama po sebi sicer ni manjšega pomena, vendar pa v konkretnem primeru ne rezultira v posledicah, ki jih zasleduje tožena stranka (pred plačilom vtoževane terjatve se namreč brani z ugovori, da tožniku ni dolžna ničesar plačati, ker je ta storitve opravljal po nični pogodbi). Pomen predhodno omenjene ničnostne sankcije je namreč v varstvu interesov ponudnikov, ki zaradi neizvedbe postopka javnega naročila niso mogli oddati ponudb in niso bili izbrani ni javnem razpisu. Vendar se ti lahko poslužijo sistema procesnih pravil, na podlagi katerih jim je zagotovljeno varstvo pravic in sankcioniranje kršitev pravil o javnem naročanju (in sicer po prej veljavnem Zakon o reviziji postopkov javnega naročanja (ZRPJN)⁵, oziroma po sedaj veljavnem Zakonu o pravnem varstvu v postopkih javnega naročanja (ZPVPJN)⁶). Toženka pa ni v poziciji, ki bi se lahko pod krinko varstva njihovih pravic sklicevala na ničnost pogodbe, ker je bila leta sklenjena mimo pravil o javnem naročanju. Toženka namreč skuša v predmetnem postopku zgolj zaradi uresničitve lastnih interesov izrabiti sodno varstvo, ki je sicer namenjeno varstvu koristi tretjih oseb, za katere pa ni izkazano, da bi bilo vanje poseženo⁷. Zato z uveljavljanjem ničnosti toženka ne more uspeti.

12. Tudi sicer bi bilo v nasprotju z načelom vestnosti in poštenja (5. člen OZ) in prepovedjo zlorabe pravic (7. člen OZ), v kolikor bi toženka uveljavljala ničnost proti sopogodbenu, češ da mu ne gre plačilo za opravljeno delo, ker je bilo opravljeno po pogodbi, v zvezi s katero ni bil izveden postopek javnega naročanja, čeprav mu je naročila izvedbo večih projektov (tožnik je sodeloval celo v ožji delovni skupini župana) in v celoti in v daljšem obdobju brez ugovorov sprejemala njegove izpolnitve. Glede na navedeno se toženka tudi neutemeljeno sklicuje na to, da je tožnik gospodarski subjekt, ki izvaja dejavnost na trgu, zaradi česar bi moral biti bolj skrben in ne bi smel na lastno pest pričeti z izvedbo storitev, dokler postopek javnega naročanja ni bil dokončno izpeljan (pri čemer višje sodišče pripominja, da v

4 A. Polajnar Pavčnik v Obligacijski zakonik (OZ) s komentarjem, splošni del, 1. knjiga, GV založba, Ljubljana 2003, str. 518.

5 Uradni list RS, št. 78/1999, 90/1999 - popr., 110/2002, 2/2004 - ZPNNVSM, 42/2004, 61/2005, 78/2006, 53/2007, 32/2009 - odl. US, 43/2011 - ZPVPJN

6 Uradni list RS, št. 43/2011, 60/2011 - ZTP-D, 63/2013, 90/2014 - ZDU-11, 95/2014 - ZIPRS1415-C, 96/2015

7 sodba Vrhovnega sodišča RS III Ips 124/2011 z dne 17. 6. 2014

konkretnem primeru ni bil niti začet), in nadalje še, da bi se tožnik moral zavedati, kakšne posledice ga lahko zaradi tega zadanejo (neplačilo toženke). Poleg tega velja pripomniti, da sta se obe pogodbeni stranki zavedali, da bi morala toženka izvesti postopek javnega naročanja, pa tega ni storila, tožnik pa je (zavedujoč se tega) kljub temu opravljal storitve po naročilu toženke, kar še dodatno utemeljuje sklep, da toženka proti tožniku ne more uveljavljati ničnosti.

13. Pravilnost prej navedenega stališča potrjuje tudi sedaj veljavna zakonodaja (v relevantnem obdobju namreč še ni veljala), skladno s katero se naročnik ne more sklicevati na ničnost pogodbe. Zakonu o pravnem varstvu v postopkih javnega naročanja (ZPVPJN)⁸ v 42. členu namreč določa, da lahko ničnost pogodbe ali posameznega naročila uveljavlja oseba, ki ima pravni interes, in zagovornik javnega interesa, pri čemer se pravni interes prizna osebi, ki ima ali je imela interes za dodelitev javnega naročila ali posameznega naročila in ki ji je z domnevno kršitvijo nastala škoda ali bi ji lahko nastala škoda. To pa ni naročnik (toženka).
14. Glede na predhodno navedeno toženka ne more uspeti s pritožbenimi navedbami, da je nična pogodba absolutno neveljavna od začetka, da ničnost učinkuje sama po sebi, in da nična pogodba med strankama take pogodbe ne ustvarja nobenih medsebojnih pravic in obveznosti. Enako velja za pritožbene navedbe, da sodišče na ničnost pazi po uradni dolžnosti (92. člen OZ).
15. Toženka z uveljavljanjem ničnosti ustno danih naročil torej stremi k temu, da se izogne plačilu vtoževane terjatve, vendar pa ima sodišče možnost, da v primeru nemoralnih oz. nedopustnih pogodb zahtevku ugodi ali pa ga zaradi nemoralnosti zavrne⁹. Toženka sicer sklicujoč se na sodbo Višjega sodišča v Celju Cpg 183/2013 z dne 25. 9. 2013 navaja, da bi v takšnem primeru šlo za obid pravil o javnem naročanju, vendar pa pozablja, da bo sama v tem primeru ostala okoriščena, česar pa po prepričanju višjega sodišča ravno tako ni mogoče dopustiti.
16. Pripomniti velja, da tudi v sedaj veljavni zakonodaji, ki v relevantnem obdobju še ni veljala, ni nikjer določeno, da lahko naročnik v primeru

8 Uradni list RS, št. 43/2011, 60/2011 - ZTF-D, 63/2013, 90/2014 - ZDU-11, 95/2014 - ZIPRS1415-C, 96/2015

9 A. Polajnar Pavčnik v Obligacijski zakonik (OZ) s komentarjem, splošni del, 1. knjiga, GV založba, Ljubljana 2003, str. 515.

kršitve pravil o javnem naročanju „obdrži“ prejeto korist. V drugem odstavku 46. člena ZPVPJN je izrecno določeno, da če je pogodba ali posamezno naročilo nično in pogodbeni stranka drugi *ne more vrniti vsega, kar je prejela na podlagi take pogodbe ali posameznega naročila*, ker to ni mogoče ali narava tistega, kar je bilo izpolnjeno, nasprotuje vrnitvi, mora naročnik poleg izpolnitve obveznosti po zakonu, ki ureja obligacijska razmerja, nemudoma začeti postopek oddaje javnega naročila ali posameznega naročila, razen če predmeta javnega naročanja ne potrebuje več ali zanj nima zagotovljenih sredstev.

17. Toženka se neutemeljeno sklicuje na določbo tretjega odstavka 3. člena ZPP, češ da sodišče prve stopnje ne bi smelo dopustiti nedopustnega razpolaganja strank. V konkretnem primeru namreč ne gre za procesne dispozicije strank (umik tožbe, pripoznavo zahtevka, ipd...), ki bi jih sodišče prve stopnje lahko preprečilo (oziroma moralo preprečiti).
18. Toženka v pritožbi izpodbija dejansko ugotovitev sodišča prve stopnje, da je tožniku uspelo izkazati ustno naročilo za izdelavo nadaljnje projektne dokumentacije (od IDZ naprej). Navaja, da je sodišče prve stopnje slednje štelo za izkazano zaradi ugotovitve, da so ustni dogovori obstajali tudi pri izdelavi DIIP in IDZ, vendar da so bili ti - za razliko od nadaljnje projektne dokumentacije - podkrepiljeni z elektronskimi sporočili. Te pritožbene navedbe so neutemeljene. Sodišče prve stopnje se namreč pri presoji, ali je tožniku uspelo izkazati ustno naročilo za izdelavo nadaljnje projektne dokumentacije, ni oprlo (le) na prejšnjo „poslovno prakso“ pravnih strank, temveč je gornja dejanska ugotovitev rezultat izvedenega dokaznega postopka. Sodišče prve stopnje je ocenilo, da je tožnik obstoj ustnega dogovora dokazal, in sicer z lastno izpovedbo, ki je bila podprta z listinskimi dokazi. Sodišče prve stopnje je pojasnilo tudi, zakaj ni sledilo izpovedbam prič, ki so izpovedovale nasprotno (37. - 41. točka obrazložitve izpodbijane sodbe), česar toženka v pritožbi ne izpodbija. Skrbne, popolne in temeljite dokazne ocene sodišča prve stopnje, ki ji višje sodišče v celoti sledi, toženka ne more ovreči s skupimi pritožbenimi navedbami, da bi bilo nelogično, da bi tožniku obljubljala plačilo, če bi lahko (oziroma je) od Hypo leasing prejela nadaljnjo projektno dokumentacijo kot darilo (neodplačno).
19. Sodišče prve stopnje je sledilo izpovedbi tožnika, da je predajo e-verzije IDZ zahteval Korenčan, vodja projekta pri toženki (37. točka obrazložitve),

česar toženka ne more izpodbiti s skupimi navedbami, da iz nobenega dokumenta ne izhaja, da bi bil naročen IDZ v e-obliki (dwg formatu). Nadalje toženka navaja, da iz dopisa z dne 24. 9. 2007, ki ga je tožnik naslovil na Uroša Korenčana, izhaja, da so mu priloženi *skenirani načrti*, dopolnitve v skladu z dogovori na zadnjem sestanku. Navaja, da bi lahko te načrte skeniral vsakdo, s čemer smiselno uveljavlja, da tožnik zaradi tega ni upravičen do plačila za izročitev IDZ v e-obliki (ker to ni „prava“ e-oblika). Vendar s temi pritožbenimi navedbami toženka ne more uspeti. Dopis z dne 24. 9. 2007 (priloga A77 spisa), na katerega se sklicuje, se namreč res nanaša na skenirane načrte, vendar pa se e-mail sporočilo datirano istega dne (priloga A13 spisa) nanaša na IDZ v dwg formatu, pri čemer toženka sama v pritožbi navaja, da bi bil tožnik upravičen do plačila le, če bi ji poslal IDZ v tem formatu. Zato presenečajo njena nadaljnja pritožbena nasprotovanja presoji sodišča prve stopnje, da bi morala sama zagotoviti možnost odpiranja dwg datotek.

20. Kot neutemeljene se torej izkažejo tudi pritožbene navedbe toženke, da ni prejela IDZ v e-obliki (dwg formatu), saj je slednje izkazano z e-mail sporočilom z dne 24. 9. 2007 (priloga A13), ki ga je toženka po mnenju izvedenca tudi prejela (18., 45. in 46. točka obrazložitve izpodbijane sodbe). Izvedenec je pojasnil, da se ta format uporablja v programih za računalniško modeliranje (AutoCAD), vendar pa jih je mogoče z brezplačnimi programi brez težav ogledovati in pretvarjati. Pa tudi sicer je lahko toženka ta format datoteke posredovala naprej profesionalcem, ki so lahko oz. bodo na osnovi tega formata izdelovali nadaljnje načrte in izrise v programih za računalniško modeliranje. Zato po prepričanju višjega sodišča tudi ni pravno pomembno, ali je imela toženka možnost odpreti dokument v dwg formatu, ali ne.

O pritožbi tožnika:

21. Sodišče prve stopnje tožniku priznalo zakonske zamudne obresti od zneska 69.738,45 EUR le od vložitve tožbe dalje (od dne 12. 11. 2010), oziroma od zneska 1.241,09 EUR od povišanja tožbenega zahtevka dalje (od dne 12. 3. 2011), ni pa mu priznalo obrestnega zahtevka za nazaj, od dne 14. 3. 2008 dalje, kot je zahteval tožnik sklicujoč se na to, da je toženka takrat z njim prekinila sodelovanje.
22. Pri tem tožnik vztraja tudi v pritožbi. V bistvenem navaja, da je iz

pripravljalnih vlog jasno razviden datum, s katerim je toženka enostransko prekinila sodelovanje s tožnikom, kar tožnik šteje kot trenutek, s katerim je bila toženka v zamudi s plačilom. Res je, da je ta datum razviden iz pripravljalnih vlog, vendar pa sam po sebi ne utemeljuje nastopa toženkine zamude s plačilom vtoževane terjatve, kot je pravilno ugotovilo že sodišče prve stopnje. Tožnik bi moral zatrjevati npr. da je toženki poslal račun, ki je zapadel v plačilo določenega dne (od takrat dalje pa tečejo zakonske zamudne obresti), oziroma bi moral zatrjevati datum, ko je toženko pozval na plačilo vtoževane terjate, pa je ni plačala, oziroma bi moral navesti, da je bilo dogovorjeno, da bo do določenega datuma plačala, pa toženka tega ni storila (prim. 299. člen OZ). Tožnik torej ni konkretiziral, zakaj bi morala toženka dne 14. 3. 2008 plačati vtoževano terjatev, zaradi česar se je sodišče prve stopnje glede nastopa zamude pravilno oprlo na datum vložitve tožbe oz. na datum razširitve tožbenega zahtevka.

23. Glede na navedeno tožnik ne more uspeti s pritožbenimi navedbami, da so razlogi, zaradi katerih je tožbo vložil šele 12. 11. 2010, na strani toženke, češ da ga je slednja zavajala, da bo plačala opravljene storitve, in da je moral v obdobju od decembra 2007 do maja 2008 iz lastnih sredstev poravnati stroške, ter nadalje še, da Finančna uprava RS zahteva plačilo DDV in obresti glede na datum opravljene storitve.
24. Višje sodišče je s tem odgovorilo na pritožbene navedbe pravnih strank, za katere je ocenilo, da so bile pomembne pri presoji pravilnosti izpodbijane odločbe (prvi odstavek 360. člena ZPP).
25. Glede na navedeno pritožbene navedbe toženke in tožnika niso utemeljene in ker višje sodišče ni ugotovilo niti kršitev, na katere v skladu z drugim odstavkom 350. člena ZPP pazi po uradni dolžnosti, je pritožbo zavrnilo in odločbo sodišča prve stopnje v izpodbijanih delih potrdilo (353. člen ZPP).
26. Ker tožnik s pritožbo ni uspel, sam krije svoje stroške pritožbenega postopka (prvi odstavek 154. člena ZPP v zvezi s prvim odstavkom 165. člena ZPP).

Ljubljana, 28. september 2016

Predsednica senata:

Milojka Fatur Jesenko l.r.

Tu prelo je soglasno s sod. št. 9/16

